

Coordonatori:

Cazacu Mariana

Ionescu Daniela

TOȚI ÎNSEAMNĂ TOȚI - EDUCAȚIE INCLUZIVĂ

Editura Casa Corpului Didactic Prahova

Ploiești, 2024

ISBN: 978-606-047-253-7

Coordonatori:

Cazacu Mariana

Ionescu Daniela

TOȚI ÎNSEAMNĂ TOȚI - EDUCAȚIE INCLUZIVĂ

*AUTORII ÎȘI ASUMĂ ÎNTREAGA RESPONSABILITATE PENTRU CONȚINUTUL ȘI
FORMA ARTICOLELOR PUBLICATE*

*TOATE DREPTURILE ASUPRA PREZENTEI EDIȚII APARTIN EDITURII CASA
CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA*

TEHNOREDACTARE: IVAN ADRIANA

Editura Casa Corpului Didactic Prahova

Adresa: Ploiești, Str. Democrației, Nr. 35

Tel./Fax: 0244577338

Email: edituraccdprahova@ccdph.ro

Prefață

Într-o lume în care educația joacă un rol esențial în modelarea viitorului, mentoratul devine o punte vitală între cunoaștere și dezvoltarea personală și profesională. Cartea de față, "Mentoratul - premise ale dezvoltării profesionale în școală", editată de Casa Corpului Didactic Prahova, reprezintă o resursă de neprețuit pentru cadrele didactice care își doresc să exploreze și să aprofundeze arta și știința mentoratului în contextul educațional.

Această lucrare, coordonată de formatori specializați, adună laolaltă experiențe și reflecții profunde ale unor profesori dedicați, care au înțeles că rolul de mentor transcende simpla transmitere a informațiilor. A fi mentor înseamnă să inspire, să ghidezi și să modelezi caractere, să creezi un mediu educațional în care elevii nu doar să învețe, ci să se dezvolte în mod holistic, îmbrățișând schimbările și provocările societății moderne.

Cartea explorează diversele fațete ale mentoratului, de la teoriile fundamentale care definesc această practică, până la aplicarea sa concretă în școală, unde profesorii devin faruri călăuzitoare pentru elevii lor. Prin exemple practice și studii de caz, autorii ne oferă o înțelegere profundă a modului în care mentoratul poate contribui la crearea unui sistem educațional mai incluziv, mai adaptabil și, în cele din urmă, mai eficient.

Lectura acestei cărți oferă nu doar informații valoroase, ci și inspirație. Ea ne amintește de responsabilitatea pe care o avem, ca educatori, de a fi modele demne de urmat pentru tinerii care ne sunt încredințați. Fiecare pagină ne încurajează să ne asumăm cu mândrie și determinare rolul de mentori, pentru a contribui la formarea unei noi generații de oameni pregătiți să înfrunte provocările lumii contemporane.

Această lucrare este un îndemn la reflecție, la auto-perfecționare și la o reînnoită dedicație față de profesia de dascăl. Cu fiecare rând, suntem invitați să redescoperim bucuria de a învăța, de a inspira și de a forma caractere, toate acestea sub lumina călăuzitoare a mentoratului.

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE”, PLOIEȘTI

NUME SI PRENUME ELEV: X

CLASA : Pregătitoare

VÂRSTA: 7 ani

TIPUL FAMILIEI : normală, părinți cu studii superioare

NUMĂRUL COPIILOR: 2 (Ștefan este al doilea copil)

MEDIUL FAMILIAL: fără conflicte, condiții foarte bune de viață și studiu

Elevul a fost înscris la clasa pregătitoare după ce frecventase mai multe grădinițe (de stat și particulare) de la care fusese retras, pe rând, din cauza comportamentului. Refuza să participe la activități și fugea adesea din sala de grupă, părinții erau chemați să îl ia acasă după cel mult o oră.

COMPORTAMENT: A debutat clasa pregătitoare cu dificultăți mari de integrare în grup, accese de furie la adresa colegilor, lipsă de concentrare, atenție, manifesta în permanență dorința de a se juca cu diverse obiecte sau juculețe pe care le aducea zilnic la școală. Joaca nu se desfășura în liniște, ci pe jos , pe sub bănci , printre picioarele celorlalți copii sau pe intervalul dintre bănci, în timp ce eu încercam să continui activitatea și să le mențin atenția asupra sarcinilor, ceea ce de multe ori a fost extrem de dificil, poate chiar imposibil. La invitația de „a se juca” împreună cu noi, fie refuza categoric, fie accepta , dar renunța foarte repede și își continua joaca lui, fără să țină seama că deranja. Atunci când îi făceam observație și îl rugam să nu mai facă zgomot sau să se așeze în bancă pentru ca ceilalți să poată , la rândul lor, să povestească câte ceva sau să ne putem auzi cu toții, înceta pentru o perioadă foarte scurtă sau cerea să iasă la baie de unde se întorcea după ce cutreiera prin toată școala. Nu revenea niciodată din pauză în clasă, singur , la auzul soneriei, așa cum făceau ceilalți copii, se retrăgea undeva într-o zonă unde ceilalți elevi nu îl puteau observa cu ușurință , astfel încât să poată rămâne afară și după ce se suna de intrare. Îl găseam jucându-se cu pietricele, frunze , bețișoare...liniștit, singur și după ce îi spuneam că m-a îngrijorat și m-a speriat foarte tare că nu a ajuns în clasă cu colegii lui , că ne-am simți mai bine dacă ar fi și el cu noi, că în pauză nu mai rămâne nimeni în curtea școlii/grădină pentru că în clase se desfășoară activități frumoase, venea fără să riposteze . Nu avea niciun prieten în clasă și nu îi plăcea să aibă coleg de bancă, se înfuria, îi amenința și le vorbea urât celor care încercau să pătrundă în spațiul lui, celor pe care îi observa că se uită la el într-un anume fel, nu suporta să i se atingă lucrurile de pe bancă, chiar dacă acestea erau împrăștiate și nu le strângea niciodată singur. Nu deschidea caietele pe care lucram cu totii. În fiecare dimineață , timp de o săptămână , a luat foarfeca din cutia personală și a decupat tot ce era de decupat din caietul de AVAP, desena până a epuizat toate filele caietului cu foaie velină, a modelat toată plastilina și toată sârma plușată, timp în care nu

mai era atât de agitat. Apoi pornea prin clasă , printre bănci , voia să vadă ce fac copiii, ce scriu, ce obiecte au ei pe masă, ce lucruri se află pe catedra mea , în dulapuri...fără să le ia însă. Se oprea doar când mă auzea citind câte o poveste, când pe tablă era proiectat vreun filmuleț ce îi capta atenția, de fiecare dată când lucram la AVAP sau pictam. Nu completa niciodată fișele de lucru sau pe caiete, scotea diverse sunete acute , în timp ce lucrau ceilalți, însă asculta și mă urmărea când eu explicam la tablă/ povesteam/citeam/ desenam, deși era tot timpul în mișcare.

MĂSURI: - după ce l-am observat cu atenție în primele 2 săptămâni de școală, am luat legătura cu părinții care nu erau străini de comportamentul copilului , dar se bucurau însă că el nu refuză să vină la școală și nu îl aduc cu greu dimineața așa cum se întâmpla la grădiniță, ceea ce mi-a dat de înțeles că mă acceptase și că pot trece la următorul pas, de a-l provoca să participe încet – încet la activități;

-am apelat la ceilalți copii , care începuseră să se obișnuiască cu plimbările lui prin clasă și să nu se mai lase distrași de orice acțiune nepotrivită a lui, rugându-i să încerce , sub supravegherea mea, să îl implice și pe el în jocurile lor din pauze, chiar dacă la început vor fi refuzați;

-i-am încurajat să îl întrebe despre obiectele, jucăriile pe care le aduce la școală și să încerce să se apropie de el pentru că și el are nevoie de prieteni , dar nu știe cum să se poarte cu ei și cum să îi păstreze;

-am făcut aprecieri despre desenele lui în fața clasei și l-am rugat să ne deseneze pe tablă , uneori , personaje din activitățile noastre, dar în liniște ca să putem observa cu toții cât de frumos desenează;

-nu l-am certat că a epuizat caietele , plastilina, sârma plușată, acuarelele, lipiciul, ci i-am adus eu altele și l-am rugat să modeleze și să personalizeze și el literele pe care le învățăm, pentru că „ vor fi cu siguranță printre cele mai frumoase litere modelate din clasă, ce vor avea onoarea să stea la expoziția clasei”;

-am profitat de vremea încă frumoasă din octombrie – noiembrie și i-am spus că vor putea sta mai mult în pauza mare dacă va rezolva și el măcar o parte din sarcinile zilei și nu va mai deranja colegii care încearcă să lucreze atunci când el obosește;

-am ținut permanent legătura cu părinții care au mers cu el la psiholog;

-a început să lucreze cu un terapeut comportamental de 2 ori pe săptămână , la recomandarea psihologului , pentru stăpânirea furiei și pentru a depista cauzele comportamentului său în anumite situații;

REZULTATE (după 3 luni):

- accesele de furie s-au rărit și și-au diminuat intensitatea și durata;
- pleacă din bancă mult mai rar;
- reușește să nu deranjeze deloc activitatea prima oră;
- rezolvă parțial sarcinile zilei;

- recunoaște literele învățate;
- răspunde oral la cerințe;
- se joacă mai des cu colegii de clasă și socializează;
- copiii nu s-au mai plâns că le vorbește urât;
- vine în clasă odată cu ceilalți copii când se sună de intrare;
- deranjează din ce în ce mai puțin orele de engleză/religie/ educație fizică.

ELEVI DIFICILI

PROF. ÎNV. PRIMAR BACIU ELENA ANCA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SFATUL VASILE PLOIEȘTI

Educația a devenit o ocupație mult mai stresantă decât era în urmă cu una sau două generații. Așa cum adevăresc mulți dintre profesorii de astăzi, procesul de învățare pare să devină tot mai dificil, iar elevii tot mai puțin respectuoși și receptivi. Clasele devin tot mai greu de condus și performanțele academice sunt tot mai scăzute. Abilitățile de citire ale elevilor par să fi scăzut, în ciuda accentului pus pe deprinderile literare în ultimii ani. Și totuși profesorii nu au fost niciodată mai bine pregătiți decât astăzi, planul de învățământ n-a fost niciodată mai dezvoltat și tehnologia niciodată mai sofisticată.

Mulți părinți și profesori cred în continuare că ar trebui să punem împreună elevii capabili cu profesorii buni și să ajungem la rezultatele dorite; însă niciodată nu a funcționat chiar așa, dar atâta vreme cât învățarea avea loc, am putut rămâne naivi. Acele vremuri s-au dus însă. Problema în fața căreia suntem puși acum cu privire la educația copiilor noștri nu este ceva ce se poate repara cu bani, regula cu ajutorul programei școlare sau remedia prin tehnologia informației.

Nu putem pune cunoașterea în mintea unui copil precum monedele într-un sac, așa cum spunea Goethe, deoarece capacitatea fiecărui elev de a se lăsa învățat este rezultatul mai multor factori. Elevul are nevoie de dorința de a învăța și de a înțelege, interesul pentru ceea ce este necunoscut, acordul de a-și asuma riscurile și deschiderea spre a fi corectat și influențat. Este absolut necesară de asemenea o conexiune cu profesorul, concentrare, dorința de a cere ajutor, aspirația de a se ridica la nivelul așteptărilor și de a se autoîmplini și, bineînțeles, înclinația pentru muncă. Toți acești factori sunt înrădăcinați în atașament sau sunt afectați de acesta și astfel ne întorcem ca de fiecare dată la influența esențială a atașamentului. Modificările tiparelor de atașament ale copiilor noștri au avut profunde implicații negative asupra educației.

Se disting patru calități esențiale în determinarea capacității unui copil de a fi învățat: curiozitatea naturală, mintea integrativă, abilitatea de a învăța din greșeli și relația cu profesorul. Un atașament sănătos potențază fiecare dintre acești factori, iar orientarea către egali le subminează pe toate.

Orientarea spre egali stinge curiozitatea, încetinește mintea integrativă, periclitează învățarea adaptiv de tip încercare-și-eroare, leagă învățarea de atașament, în vreme ce atașează elevii de mentorii nepotriviți, nu acordă importanță studiilor, îi lipsește pe elevi de influența profesorilor lor.

Prevenirea orientării spre egali trebuie realizată cu deosebită atenție. La prima vedere copiii orientați spre egali par a fi mai independenți, mai puțin lipicioși, mai docili, mai sociabili și mai sofisticăți. Nu e de mirare că ne lăsăm păcăliți deoarece abilitatea aceasta a copiilor de a petrece timp împreună și de a se distra e înțeleasă de mulți adulți ca emancipare. Acești copii sunt capabili să se desprindă de noi mai devreme doar pentru că se țin unii de alții.

Drept urmare, nevoia noastră primară și dominantă este cea de comuniune. Căutăm conectarea, vrem o asigurare că aparținem celor care sunt importanți pentru noi. Suntem preocupați de asemănarea cu cei pe care-i prețuim, vrem să simțim că suntem importanți și plăcuți de ei, că suntem doriți și înțeleși și contăm pentru ei. Odată înțeleasă nevoia de apropiere, dilema omenească fundamentală devine clară: cum să fii aproape când ești separat fizic. Aceasta este forța care a transformat revoluția digitală în ceea ce vedem astăzi. Atașamentul este cea mai puternică forță din univers. Dispozitivele digitale menite să stabilească legături de comunicare au fost reconvertite pentru a conecta copiii orientați spre egali între ei.

Dacă orientarea spre egali a dat formă revoluției digitale, aceasta favorizează și întreține orientarea spre egali. Îngrijorător, conexiunile sociale mediate digital interferează cu nevoile profunde ale copiilor. Întregul scop al atașamentului este găsirea liniștii, oprirea căutării asidue a atașamentului. Creșterea rezultă în urma acestei liniști. Când odihna nu poate fi găsită, dezvoltarea este blocată. Dacă activitatea de căutarea a atașamentului nu se concretizează în împlinire, nu poate determina maturizarea: anxietatea este prea mare, vulnerabilitatea prea greu de suportat. Copiii au nevoie să rămână vulnerabili pentru a crește emoțional, iar pentru a putea rămâne vulnerabili au nevoie să se simtă în siguranță. Legăturile mediate digital, în cea mai mare parte, nu ne pot oferi acest sentiment de împlinire și deci nu sunt productive.

Școala a devenit pepiniera orientării spre egali, funcționând în același timp ca loc de întâlnire pentru copiii orientați spre egali. Pauzele și activitățile cu prietenii de după terminarea orelor de curs au devenit structuri de atașament care au înlocuit mesele de familie, plimbările cu familia, jocurile în familie, cititul în familie. Cei mai mulți copii orientați spre egali merg la școală pentru a fi cu prietenii, nu pentru a învăța despre lumea în care trăiesc. Și astfel ajungem să-i considerăm pe copii ca fiind elevi dificili. Nu există niciun alt drum decât cel direct. Trebuie să confruntăm problema în esența ei și trebuie să o facem cu răbdare, cu sârguință și cu încredere. Mai întâi trebuie să ne recâștigăm copiii. S-ar putea să fie prea târziu să ne ocupăm de problemele legate de conectarea digitală, dar nu este niciodată prea târziu să încercăm să rezolvăm orientarea spre egali care le-a generat.

Conectivitatea socială în rândul copiilor este aproape ubicuă, cu atât de mulți elevi conectați prin intermediul rețelelor preferate de socializare, prin telefoanele mobile. Acesta este și lipiciul care-i ține uniți, dar este de asemenea și micul care-i separă de cei ai căror legături pline de iubire le-ar satisface foamea de atașament și le-ar sprijini maturizarea.

Mai mult ca niciodată, provocarea noastră, a părinților și a profesorilor, este să ne păstrăm copiii aproape sau să-i recâștigăm pe cei pierduți. Dacă putem face asta, îi imunizăm

împotriva părții întunecate a revoluției digitale și le vom da șansa unei maturizări firești, devenind stăpânii propriilor vieți, nu sclavii unor unelte.

Această conștientizare ne va pregăti pentru provocare de a construi o relație cu copiii în care noi, adulții furnizori de îngrijire, ne asumăm din nou rolul de conducători, fără a ne mai baza pe constrângeri și consecințe artificiale pentru a câștiga cooperarea și respectul copiilor noștri. Prin intermediul relației cu noi vor reuși copiii să-și împlinească destinul firesc de a deveni ființe independente, automotivate și mature, care să-și prețuiască valoarea și care să fie atenți la sentimentele, drepturile și demnitatea umană a celorlalți.

Bibliografie:

Dr. Gordon Neufeld și Gabor Mate, MD - Cum să ne păstrăm copiii aproape, București, Multi Media Est Publishing, 2017

STUDIU DE CAZ- COPIL CU CES

BĂNICĂ DANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE BĂLCESCU", MUNICIPIUL PLOIEȘTI

1. Date biografice :

Nume și prenume : C.Ș.

Data și locul nașterii : Ploiești, 5.10.2008

Clasa : a VII-a

Diagnostic: Elevul a fost diagnosticat cu tulburare mixtă a abilităților școlare, deficit emoțional, intelect liminar, ritm lent de lucru, rezistență scăzută la efortul intelectual. Primele semne au apărut la vârsta de șapte ani, în clasa I, când elevul manifesta dezinteres pentru activitățile școlare și avea un comportament agresiv, la nouă ani fiind diagnosticat de medicul specialist.

2. Istoricul cazului

Elevul are 16 ani și este sigurul copil al familiei. În 2014, tatăl copilului a murit, iar acesta a fost puternic afectat emoțional și afectiv de dispariția tatălui. Mama a suferit o formă gravă de depresie și nu a mai putut să-i acorde toată atenția și suportul moral și afectiv. Mama s-a recăsătorit acum un an, climatul afectiv în care trăiește copilul fiind unul armonios. Ambii părinți se implică foarte mult în educația copilului, îl sprijină pentru dezvoltarea fizică și psihică, mama are o atitudine optimistă, protectoare, comunică permanent cu el, îl ajută la efectuarea temelor. Menționez că elevul a repetat clasa a II-a de două ori, atât din cauze interne (intelect liminar, deficit de atenție, dificultăți de concentrare în sarcinile care necesită efort mental, stimă de sine scăzută), cât și din cauze externe (elevul fost marginalizat de către ceilalți colegi, nu a reușit să se integreze în colectiv, fiind implicat în diferite conflicte din cauza irascibilității și a faptului că are o rezistență scăzută la frustrare).

3. Nivelul achizițiilor școlare

Limbajul și comunicarea : din punctul de vedere al comunicării verbale și nonverbale, se exprimă în propoziții scurte, incorecte din punct de vedere gramatical, alcătuieste enunțuri simple, vocabularul lui este mediu dezvoltat, ritmul ideoverbal este lent, răspunde la întrebări cu formulări simple, manifestă lipsă de coerență în exprimare ideilor, ritmul citirii este foarte lent, scrisul este ilizibil. Nivelul de comprehensiune este slab, elevul redă cu dificultate conținuturi, ezită să formuleze răspunsuri ;

Atenția : elevul are dificultăți de concentrare pentru rezolvarea sarcinilor care necesită efort intelectual, distractibilitate crescută ;

Memoria : nivel slab al memoriei, memorie lacunară, mecanică de scurtă durată ;

Gândirea : nivelul operațional-concret intuitiv, intelectul liminar afectează actul învățării, al chizițiilor de cunoștințe, elevul lucrează în ritm lent, șablonar, necesită permanent explicații detaliate :

Imaginația : este subdezvoltată ;

Afectivitatea : copilul este ușor influențabil, are permanent nevoie de suport afectiv și manifestă o rezistență scăzută la frustrare, afectuos, empatic în relațiile cu ceilalți colegi ;

Motivația : este extrinsecă, având permanent nevoie de suportul familiei/ adultului ;

Temperamentul : puternic exteriorizat, impulsiv, coleric, iritabil, devenind adeseori agresiv, manifestând tendința de dominarea a colegilor ;

Aptitudini : predomină aptitudinile fizice, predispoziție spre activitățile sportive ;

Caracterul : este modest, sincer, își exprimă direct simpatiile și antipatiile, sociabil, politicos, foarte ordonat, preocupat de aspectul vestimentar, inițiază relații de întrajutorare ;

Comportamentul în timpul activităților școlare : se implică limitat, doar dacă este solicitat, nu are inițiativă ;

Comportamentul în afara școlii : este comunicativ, caută contactul cu grupul în care se simte acceptat, are inițiativă în aspectele ce țin de organizare a clasei ;

Relațiile în grupul de elevi : elevul preferă compania grupului în carea se simte validat. În general, elevul s-a adaptat noului colectiv în care a fost integrat, dar au existat și situații conflictuale, din cauza impulsivității acestuia și a rezistenței slabe la frustrare.

Acțiune asupra elevului cu CES (a cadrului didactic) :

-cunoașterea elevului prin adunarea datelor care conturează profilul personalității sale ;

-construirea unei imagini de sine pozitive ;

-antrenarea în activități de echipă ;

-responsabilități permanente la nivelul clasei ;

-integrarea în activități pentru care are disponibilități (educație plastică, activități sportive) ;

-crearea unor momente de activitate didactică în care este solicitat individual, dar și momente în care este inclus în grup ;

- construirea unor relații armonioase cu colegii și cadrele didactice ;
- asistență profesor itinerant și de sprijin ;

Acțiune asupra colectivului clasei (a cadrului didactic) :

- discuții cu elevii și sensibilizarea acestora asupra nevoilor speciale ale colegului lor, cultivarea toleranței în cadrul colectivului ;
- rezolvarea conflictelor pe cale pașnică, tolerantă ;
- cultivarea unor relații de colaborare, încurajarea lucrului în echipă ;
- asigurarea unui climat afectiv armonios, de siguranță, calm, în vederea integrării lui C.Ș. în colectivul clasei.

Acțiune asupra familiei :

- consilierea permanentă a familiei ;
- conștientizarea necesității formării unor relații de parteneriat între familie, școală, profesorul itinerant, profesorul de sprijin ;
- responsabilizarea fiecărui membru al familiei în vederea optimizării evoluției copilului ;

Strategii concrete folosite de cadrul didactic în vederea integrării elevului cu CES :

- asigurarea unei atmosfere optime pentru o bună învățare, necesară tuturor elevilor ;
- intervenirea cu tact pentru integrarea elevului în colectiv și pentru aplanarea conflictelor ;-
- tratarea diferențiată a elevului cu CES(corelarea între conținuturile obligatorii din programa școlară și posibilitățile de învățare ale copilului) ;
- desfășurarea unor activități remediale zilnice ;
- elaborarea unor materiale didactice individualizate-fișe de lucru cu itemi accesibili, dar care să-i asigure progresul ;
- preluarea unor modele de bune practici de la alte școli incluzive cu experiențe de succes în cazul elevilor cu CES ;
- aplicarea unor strategii diferite de evaluare ;

Rezultate obținute :

- diminuarea situațiilor conflictuale ;
- elevul are o atitudine mult mai tolerantă față de colegii de clasă, depășește mai ușor stările conflictuale ;
- formarea unei imagini de sine pozitive, elevul are mai multă încredere în sine, a dispărut tendința de a se subaprecia în raport cu ceilalți.

Acum câteva săptămâni am citit cartea “Ultima zi”, scrisă de Helene N. Cartea a fost publicată la editura Stylished în anul 2019. Nu este o carte foarte lungă, având doar 272 de pagini. Am ales această carte deoarece fiica mea adolescentă fiind o citea și îmi tot puneam întrebări puțin diferite de cum erau discuțiile noastre anterioare. Voiam să aflu ce o intriga așa de tare....

Totul începe când Everly, o fată de 18 ani care tocmai a terminat liceul, se duce la o petrecere împreună cu prietena ei, Lily. Atunci, ea ia decizia să plece și o întâlnește neașteptată cu un străin urmează să îi dea toată viața peste cap. De aici, începe o poveste plină de suspans, cu multe plot twist-uri, care pe mine m-au lăsat mască. Când am început cartea nu eram sigură că o să îmi placă așa mult, dar după ce am terminat-o am rămas cu o părere foarte bună. E o carte din care ai ce învăța. Pentru mine, cea mai importantă lecție din “Ultima zi” este că viața merge înainte dacă tu dai o șansă lucrurilor și persoanelor din viața ta.

CITATE CARE MI-AU PLĂCUT:

“Poți trăi fără minte. Fii sigur de asta.

Însă nu poți trăi fără inimă.

Vreau să te cred și să te înțeleg, dar cel mai mult îmi doresc să te uit.” “Dorul este un infinit.

Un infinit de regrete, amăgiri, durere, iubire și emoții.

Dorul este tot ce ne rămâne, după ce pierdem totul. [...]

Am nevoie doar de timp. Și de acest dor.” “Viața este un joc dur și nemilos. Dacă te prinde în capcană, nu mai ai nicio șansă de evadare.

CE MI-A PLACUT LA CARTE:

1. Felul în care a evoluat protagonista, iar în final am ajuns să îndrăgesc acest personaj.

Legătura importantă dintre titlu și poveste. Chiar și capitolele sunt pentru fiecare zi, un detaliu care chiar mi-a plăcut.

4. Răsturnările de situație mă uimeau, de cele mai multe ori nu puteam să-mi imaginez ce va urma.

În ultimul rând, faptul că se abordează mai multe subiecte, precum familia, iubirea, prietenia și așa mai departe

În încheiere, vă voi spune că mi-a plăcut cartea și o recomand ca pe o lectură de weekend. O felicit pe autoare și voi mai cărți de-ale ei.

Cum în lumea adolescenților este greu de pătruns, am reușit să gădesc o cale de a avea discuții filozofice, chiar despre problemele lor. Am descoperit cum nu văd ei decât o soluție și cum ar dori să discute cu adulții fără să fie luați peste picior, iar problemele lor să fie tratate foarte serios, chiar dacă pentru noi par banale.

MAREA PASIUNE

PROF. ÎNV. PRIMAR BOIERU MIHAELA RALUCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE” PLOIEȘTI

„Cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni; cei mai accesibili și mai înțelepți consilieri, și cei mai răbdători profesori.” Charles Elliot

„...căci nu este alta și mai frumoasă și mai cu folos în toată viața omului zăbavă decât cititul...” scria cărturarul Miron Costin. Când gustul pentru lectură, cultul pentru carte s-au format din primii ani de școală, acestea rămân pentru toată viața o obișnuință utilă.

Cititul este și va rămâne un element important în procesul de dezvoltare intelectuală și personală a copiilor. Toți copiii adoră poveștile, asta dacă sunt citite chiar împreună cu părinții. Cu cât va citi mai mult în copilărie, cu atât mai bine va fi definită personalitatea copilului la maturitate.

Unul dintre cele mai simple moduri prin care părinții își pot ajuta copiii să devină cititori mai buni este să le citească în fiecare zi. Am întâlnit copii care ascultă cu mult interes o poveste frumoasă, citită de altcineva, dar preferă să-și piardă vremea în modul cel mai neașteptat, fără să fie tentați să citească ei înșiși altceva decât ce li se cere la orele de curs. Uneori, nu au la îndemână cărțile potrivite, alteleori, indiferența pentru lectură a persoanelor apropiate determină aceeași atitudine a copiilor.

Cărțile fac parte din viața noastră cum face parte muzica sau jocul. Motivul pentru care ele dispar la un moment dat ține, cred, de obiceiurile familiilor. Dacă acestea nu le includ constant în rutina zilnică, ele sunt rapid înlocuite de mijloace care servesc pe tavă imaginației lucruri ușor de preluat, cum ar fi televizorul.

Puțini copii mai citesc de plăcere și cu pasiune. Un astfel de copil este fetița din clasa mea, B. T., o fetiță sensibilă și un pic timidă. Mi-a mărturisit de curând că pentru ea cititul e o pasiune, e bucurie, e relaxare. E dorință de a afla povestea până la capăt, de a cunoaște personajele, de a râde la glume, de a trăi aventura, de a te emoționa sau a te speria. E nevoia de a cunoaște.

Acest lucru a fost posibil și datorită familiei pentru că părinții reprezintă primele modele din viața unui copil. În casele în care cititul face parte din rutina zilnică a unei familii și copilul va modela acest comportament. Mama mi-a explicat că la ei în casă nu există televizor și că T. citește foarte mult în timpul liber. La început îi citea fratelui ei mai mic. Bibliotecara școlii noastre a fost uimită de ritmul în care fetița termina de citit cărțile împrumutate, unele erau aduse înapoi de pe o zi pe alta. Chiar a suspectat-o că doar le împrumuta, fără să le citească. Anul școlar trecut cred că a lecturat aproape jumătate din cărțile micii noastre biblioteci școlare. De foarte multe ori, în pauze, prefera să citească...

În acest an, începând să studiem la școală istoria a devenit interesată și de povestirile istorice. Observând acest lucru, i-am recomandat câteva cărți în domeniu, ba chiar am încurajat-o să participe la Concursul Național de Scurte Povestiri „Vreau să povestesc”, ediția a III-a - 2023, organizat de Muzeul Județean de Istorie și Arheologie Prahova. Bineînțeles că povestea T. a fost una plină de emoție, o întâlnire cu Regina Elisabeta la Castelul Peleş. Cu câteva zile înainte de anunțarea câștigătorilor, T. mă ruga zilnic să mă uit dacă au fost anunțați. Nu mai avea răbdare.... În momentul în care i-am spus că a obținut premiul I, aproape a plâns de emoție... A fost răsplătită cu multe cărți istorice, în mare parte, pe care le-a adus la școală să ni le prezinte și de care s-a apucat imediat să le și citească. Toți colegii s-au bucurat de reușita T.! Recunosc că în toată cariera mea nu am mai întâlnit un copil care să citească atât de mult!!!

Interesul pentru lectură nu vine de la sine, ci se formează printr-o străduință comună a familiei și școlii, muncă ce presupune voință, răbdare și perseverență.

E recomandabil, ca părinți, să nu impunem copiilor să citească cărți pe principiul: ”Eu la vârsta ta citeam ... Jules Verne”. De multe ori se uită că sunt copii cărora le place să citească povești cu prințese sau roboți, cu mașini. La fel, ca dascăl, pentru a veni în sprijinul lor am

încercat mereu la clasă să adaptez programa de lectură ținând cont de noile apariții editoriale, scriitori noi, contemporani. Nu de puține ori, recomandările de cărți noi, au venit chiar din partea copiilor.

Pentru a-și „dezlipi” copiii de ecranul calculatorului sau telefonului și a-i convinge să citească am spus întotdeauna părinților că exemplul personal este cel mai bun. Dacă își vor face timp din când în când și vor citi alături de copiii lor, fiecare cu cartea lui, vor fi pași mici, dar importanți în deprinderea copiilor cu această frumoasă activitate; dacă vor spune „du-te și citește!” în timp ce ei își petrec majoritatea timpului stând în fața televizorului sau calculatorului, puțin probabil să fie convingători.

DIFERIȚI, DAR ÎMPREUNĂ

PROFESOR, DANIELA MARIA BREAZU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” PLOIEȘTI

Atunci când ne referim la fenomenul de „integrare” al elevilor, de cele mai multe ori vorbim despre copiii cu C.E.S. Cu siguranță că aceștia ocupă numeric o poziție fruntașă în zona categoriilor vulnerabile, doar că nu sunt singurii. Consider că este important să vedem întreg ansamblul de categorii de copii/elevi care au nevoi și particularități, care necesită o atenție specială și care sunt vulnerabili din motive exterioare lor, categorii de copii aflați într-o situație deficitară din perspectiva valorilor, drepturilor, nevoilor și intereselor legitime. Fără a avea pretenția unei abordări exhaustive, iată câteva categorii de elevi vulnerabili:

a). Copii care fac obiectul unor violențe fizice, psihice și abuzuri sexuale: violență fizică, abuzuri produse în familie, violență psihică, marcată de abuzuri verbale și emoționale, violență asupra copiilor produsă în comunitate.

b). Copii agresați în mediul social, cu dificultăți sociale și emoționale. Aceasta poate include copiii care au experimentat traume, abuz sau care se confruntă cu probleme emoționale sau comportamentale. Această categorie de copii, este caracterizată de un sentiment de umilință și degradare produs de acțiunile celorlalți. Trebuie să adăugăm, în această categorie persoanele agresate în mediul online. Este tot mai des întâlnit fenomenul de „hate”, de „cyberbullying”, iar pe unii copii aceste atitudini îi destabilizează emoțional, acest lucru reflectându-se în rezultatele lor școlare.

c). Copii care trăiesc în comunități sărace sau au o situație materială precară. În cazul acestei categorii de copii trebuie precizat faptul că există o limitare a posibilităților sau oportunităților în viața socială, sunt copii ai căror părinți nu au posibilitatea să le achiziționeze haine, încălțăminte, rechizite, tehnologia, etc. necesare desfășurării procesului educațional.

d). Copii instituționalizați sau abandonți.

e). Copii cărora le lipsește adăpostul, lezați în ceea ce privește viața, educația, sănătatea.

f). Copii cu nevoi speciale, cu dizabilități, această categorie incluzând copiii cu dizabilități fizice, intelectuale sau senzoriale care necesită sprijin special în procesul educațional.

g). Copii care aparțin unor grupuri etnice, minoritare sau familii de imigranți. Deși în ultimii ani, gradul de toleranță și nediscriminare a scăzut, încă mai persistă atitudini de respingere în mediul școlar a unor elevi care sunt romi, sau aparțin unor grupuri etnice minoritare, inclusiv elevi imigranți, mai nou ucrainieni, care sunt în școlile românești și care necesită atenție specială neștiind limba română, deci nereușind să comunice cursiv cu profesorii și elevii români.

h). Elevi cu oportunități educative reduse: copiii care provin din zone geografice defavorizate, în care accesul la educație de calitate este limitat, pot fi considerați vulnerabili.

i). Elevi cu risc de abandon școlar: unii elevi pot fi în pericol de a părăsi școala din diverse motive, cum ar fi presiunile economice, absenteismul, lipsa sprijinului familial, probleme în familie sau probleme de sănătate mintală.

j). Eu aș mai adăuga acestor categorii și **elevii supradotați.** Deși pare că nu există motive de excludere, practica mea pedagogică mi-a demonstrat că acești copii au mare nevoie să fie acceptați așa cum sunt, întrucât cel mai adesea ei se confruntă cu bullyingul din partea colegilor.

k). Tot vulnerabili sunt din punctul meu de vedere și **elevii care au părinții separați sau divorțați.** Am observat la aceștia o stare de revoltă și de demotivare, de tristețe și dezinteres pentru școală.

l). O altă categorie vulnerabilă consider că este formată din **copiii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate.** Îmi povestesc la ore ce fericiți sunt de Crăciun, de Paști, în vacanță, sau ori de câte ori petrec timp cu ambii părinți, și sunt dezamăgiți și apatici când aceștia lipsesc

din viața lor cotidiană. Unii au chiar o stare de revoltă și se comportă inclusiv violent, necesitând o atenție specială, dar în fond având nevoie de iubire.

Conceptul sau sintagma „**Toți înseamnă toți**” face referire la integrarea tuturor copiilor care fac parte din toate aceste categorii în învățământul de masă, dar mai ales în tot ce înseamnă procesul educațional. Prin implementarea unor politici și programe educaționale incluzive, se poate contribui la creșterea șanselor de succes pentru toți elevii. În mod cert, pentru fiecare categorie în parte, dar mai cu seamă, pentru fiecare elev în parte, metodele de abordare sunt și trebuie să fie adaptate, particularizate, individualizate. Nevoile fiecărui elev sunt unice, de aceea și aplicarea metodelor se face diferit și specific.

Ministerul Educației propune școlilor în politicile sale de incluziune diferite ancorări menite să încerce să dea șanse reale la o educație de calitate fiecărui elev. Aceste programe pot include o serie de inițiative și măsuri pentru a sprijini integrarea și succesul școlar al acestor elevi. Iată câteva exemple de astfel de programe:

- **Programe de Bursă și ajutoare financiare.**

Oferirea de burse și ajutoare financiare pentru elevii proveniți din familii defavorizate sau care se confruntă cu dificultăți financiare. Acestea pot acoperi costurile materiale ale școlarizării, cum ar fi manualele școlare, uniforme sau alte resurse necesare.

- **Consiliere școlară.**

Majoritatea școlilor au consilier școlar care lucrează la cererea profesorilor și părinților cu elevii cu astfel de vulnerabilități și prin ședințe de consiliere elevii au parte de îndrumări, înțelegere, empatie, metode care să le ofere un confort psihic-emoțional optim.

- **Resurse educaționale suplimentare.** Furnizarea de resurse educaționale suplimentare, precum ore de pregătire suplimentare sau programe extracurriculare, pentru a asigura că elevii vulnerabili au acces la toate resursele necesare pentru a-și dezvolta potențialul maxim.

- **Adaptarea curriculumului.**

Adaptarea curriculumului pentru a răspunde mai bine nevoilor elevilor vulnerabili, luând în considerare stilurile de învățare diferite și ritmurile de învățare.

- **Program de incluziune școlară.**

Implementarea unui program care promovează un mediu școlar inclusiv, în care se lucrează la eliminarea discriminării și se promovează acceptarea diversității.

- **Parteneriate cu Organizații Non-Guvernamentale și comunități locale.**

Colaborarea cu organizații neguvernamentale și comunități locale pentru a beneficia de expertiza și resursele acestora în sprijinirea elevilor vulnerabili.

- **Programe de formare pentru cadrele didactice.**

Oferirea de programe de formare pentru cadrele didactice pentru a le ajuta să înțeleagă mai bine nevoile specifice ale elevilor vulnerabili și să adopte strategii eficiente în clasă.

Din păcate, realitatea ne arată că numărul elevilor care se află în situații vulnerabile este în creștere, ceea ce înseamnă că profesorilor le va fi din ce în ce mai greu să poată gestiona situațiile particulare de la clase. Consider că este nevoie de o scădere a numărului de elevi la clase pentru a putea aplica metode individualizate și a aloca timp pentru situațiile ce necesită nevoi de integrare.

Integrarea elevilor cu vulnerabilități la clase necesită prezența unui buchet extrem de variat de calități pedagogice ale profesorilor, precum: iubirea, empatia, sensibilitatea, carisma, buna pregătire de specialitate și psihopedagogică, umor, echilibru, pasiune, adaptabilitate, fermitate cu căldură, generozitate, etc.

Bibliografie:

Luciana Frumos , Alois Ghergut, *Educatia incluziva. Ghid metodologic*, Editura Polirom, Iași, 2019

Elena Marin, *Formarea cadrelor didactice pentru perspectiva sistemului educațional incluziv*, Editura Universității din București, 2020

Webografie:

<https://www.edu.ro/acces-educatie-grupuri-dezavantajate>

<https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/protectie>

<https://razvidiaco.wordpress.com/2014/09/19/vulnerabilitatea-copiiilor-in-romania-contemporana/>

Învățarea este fără îndoială una dintre cele mai mari provocări pe care le întâmpină omenirea, aceasta având un impact pe tot parcursul vieții, fiind un proces esențial pentru adaptare, evoluție și progres. Încă din copilărie, ne străduim să dobândim cunoștințe și abilități care să ne îmbunătățească viața și să ne ajute să ne adaptăm la o lumea care se află în continuă transformare.

Din acest motiv, conceptele psihologice despre predare și învățate au evoluat în timp, reflectând progresul în înțelegerea proceselor cognitive și a comportamentului uman. De-a lungul timpului, o gamă largă de teorii psihologice au îmbunătățit înțelegerea învățării oamenilor și a metodelor eficiente de predare. Aceste teorii au la bază descoperirile și analizele unor oameni de știință ale căror idei sunt încă luate în considerare atunci când vorbim despre învățare.

Învățam Din Modele este un concept care se leagă de teoria lui Vygotski, un mare cunoscut în domeniul psihologiei dezvoltării, cu implicare directă în dezvoltarea cognitivă. Vygotsky consideră că învățarea din modele, de la oamenii mai experimentați decât noi, reprezintă o sursă inepuizabilă de dezvoltare personală și profesională. Un concept central în teoria lui Vygotsky este "Zona de Dezvoltare Proximă" (ZDP). Aceasta reprezintă intervalul dintre nivelul de dezvoltare actual al unui copil (ceea ce poate face independent) și nivelul său de dezvoltare potențial (ceea ce poate realiza cu ajutorul unui adult sau în colaborare cu colegii). Vygotsky a susținut că predarea ar trebui să se concentreze pe această ZDP, unde elevii pot învăța cel mai eficient cu sprijinul sau ghidarea unui adult sau a unui coleg mai experimentat.

Experiența mea ca profesor de limba engleză mi-a arătat că metoda propusă de Vygotsky funcționează perfect atât în cazul elevilor din învățământul primar, cât și în cazul celor din ciclul gimnazial și mai cu seama liceal. Învățarea unei limbi străine poate părea foarte grea pentru elevii clasei pregătitoare, însă acesta este momentul cel mai indicat întrucât operațiunile mentale sunt ușor de modelat, iar cunoștințele pot fi dobândite cu mai multă ușurință. Însă cum facem noi, profesorii, să reușim să transmitem informația către cei mici, dar și le stârnim curiozitatea? În cazul celor mici, eu, profesorul, sunt exemplu pe care ei îl urmează în mod automat, inconștient, astfel încât comportamentul, acțiunile și atitudinea mea, în calitate de profesor poate avea un impact extrem de puternic asupra elevilor. Crearea unui mediu de învățare sigur și incitant este un alt aspect important de care profesorul trebuie să se ocupe. Conform lui Vygotsky, dezvoltarea cognitivă are loc în principal prin interacțiunea socială, astfel, copiii beneficiază de ghidarea sau sprijinul meu, fiind pentru ei persoana experimentată care îi poate îndruma în Zona de Dezvoltare Proximă pentru a aborda sarcini mai complexe. Urmărind metoda lui Vygotsky, îi încurajez pe elevi să-și exprime ideile, să pună

întrebări și să exploreze cunoștințele într-un mod creativ prin crearea unei relații pozitive și încrederii reciproce. Pentru a le stimula curiozitatea și interesul pentru învățare, folosirea materialelor adecvate precum obiecte, imagini, gesturi sunt foarte importante în procesul de învățare. Astfel, interacțiunea la clasele pregătitoare este profesor-elev, iar pronunțarea corectă a sunetelor, cunoașterea elemente de bază și dezvoltarea încrederii se face cu ajutorul exclusiv al profesorului care reprezintă unica sursă de cunoaștere.

Situația se schimbă însă, atunci când ne îndreptăm spre ciclul gimnazial, mai exact la clasa a V-a. Elevii din ciclul primar și cei din ciclul gimnazial trec prin etape de educație și dezvoltare diferite, iar diferențele dintre ele sunt semnificative. Gândirea abstractă și capacitatea de analiză sunt îmbunătățite la gimnaziu, subiecte mai complexe sunt studiate, iar accentul este pus pe dezvoltarea abilităților analitice și critice. Profesorul nu mai reprezintă singura sursă de informație, ci aceștia află că pot învăța multe lucruri unii de la alții. Lucrul în echipă le oferă oportunitatea de a-si dezvolta abilitățile sociale , gândirea critică și dorința de colaborare. Atunci când lucrăm pe echipe, gruparea se face în funcție de nivelul fiecărui copil. Astfel am avut surpriza să descopăr de fiecare dată că lucrul în echipă, în care un copil cu performanțe mai slabe este asociat cu un coleg mai avansat poate aduce beneficii semnificative pentru ambele părți. Această situație oferă oportunitatea de a dezvolta abilități sociale, de învățare și de sprijin reciproc iar în acest fel elevii mai slabi pot beneficia de cunoștințele și experiența colegilor mai avansați, aceștia din urmă având la rândul lor ocazia de a a oferi îndrumare și susținere în dezvoltarea abilităților academice și de a acționa ca mentori . Elevii cu performanțe mai slabe pot fi motivați să facă mai mult pentru a se ridica la nivelul colegilor lor mai avansați. O creștere semnificativă în performanță poate fi realizată prin competiție sănătoasă și dorința de a face față așteptărilor.

Un exemplu este acela în care un copil cu performanțe slabe și cu o atitudine respingătoare pentru materie, a fost pus să lucreze cu un copil cu performanțe foarte bune la limba engleza. La început ambii au fost reticenti, cel bun pentru că nu voia să fie asociat cu cel slab, iar cel slab pentru că știa că vor exista diferențe între ei, iar asta îl frustra. Tema proiectului *Save the Earth* le-a oferit posibilitatea de aș descoperi abilități de care nu erau conștienți. Fiecare membru al echipei a contribuit la progresul proiectului, învățând astfel importanța responsabilității și a contribuției individuale la un obiectiv comun. Dacă copilul mai experimentat a contribuit la proiect prin verbalizarea ideilor principale, cel cu performanțe mai slabe și-a adus aportul prin ilustrarea desenelor adecvate temei. Astfel, cel din urmă a descoperit că poate contribui și el, și cel mai important, că prezența lui contează și este benefică echipei.

Pentru a crea un mediu educațional bogat, elevii cu performanțe diferite pot lucra împreună pentru a îmbunătăți dezvoltarea lor atât academică, cât și socială și emoțională. Este, însă , esențial ca aceste activități să fie conduse și susținute de adulți, deoarece aceștia sunt capabili să ofere ghidajul și să garanteze că fiecare participant va avea o experiență pozitivă.

SCOALA GIMNAZIALA NICOLAE BALCESCU PLOIESTI

NUMELE SI PRENUMELE ELEVULUI: M.R.

CLASA a VII-a C

ȘCOALA GIMANZIALA NICOLAE BALCESCU PLOIESTI

PROFESOR ISTORIE COSTACHE MIHAELA

1. INFORMATII DESPRE URMATOARELE DOMENII DE ACTIVITATE ALE ELEVULUI :

Cognitiv

- limbaj și comunicare: vocabular sărac, posibilități de exprimare reduse, vorbire rară, ezitantă, încetinită; în scris apar omisiuni , inversiuni de litere.

Emoțional / comportamental

- elevul are o atitudine violenta, nu se supune destul de repede unor reguli școlare de grup, dezvoltând relații interpersonale.

Fizic/senzorial

- elevul prezintă o coordonare și o stabilitate a gesturilor și mișcărilor sale corespunzătoare unei activități de învățare eficientă, dar întâmpină dificultăți în organizarea conduitelor și structurilor perceptiv-motrice de spațiu, lucru ce duce la slaba însușire a citit-scrisului. Schema corporală este structurată parțial corect iar lateralitatea fixată.

2. INFORMATII GENERALE

Familia manifestă o atitudine neutra față de activitatea școlară, cere rar informații despre evoluția copilului și este nonreceptiva la sugestiile date de factorii educativi din școală.

3.DIAGNOSTIC: dificultăți de învățare - nu face față cerințelor educaționale; adaptare inferioară la cerințele programei școlare pentru clasa a-VII-a și a curriculumului .

Elevul a mai beneficiat de un program de intervenție personalizat anterior, în nici un domeniu al dezvoltării sale, deoarece a mai ramas corigent si in anul anterior, aflandu-se in situatia repentintei.

4. INFORMATII EDUCATIONALE :

Evaluare inițială : observația spontană și dirijată, convorbirea individuală și de grup, , test scris, fișa psihopedagogică

5.PUNCTE TARI:

- Cunoaște majoritatea literelor
- citește în ritm propriu (lent)
- realizează o parte din sarcinile din manual

6.DIFICULTATI CU CARE SE CONFRUNTA ELEVUL :

- nu reușește să scrie după dictare
- omite anumite litere
- confundă litere și grupurile de litere

7.RESURSE umane : parintii ,medicul, profesor de sprijin

8.DERULARE A PROGRAMULUI DE INTERVENTIE:

Stimuleaza elevul in vederea reducerii dificultatilor de invatare prin exersarea si dezvoltarea proceselor psihice (memorie,atentie ,motivatie),a unor trasaturi pozitive de personalitatea din domeniul afectiv si motivational a deprinderilor de munca individuala;

Implica mama pentru a o ajuta sa lucreze cu copilul in asimilarea unor cunostinte esentiale: cunoasterea mediului, coordonare spatio –temporara, dezvoltarea limbajului si a vocabularului, abilitati de relationare sociala.

9.PROFESOR:

-Antreneaza elevul in activitatile specific pe arii de stimulare sau recuperatorii si recreative, cu respectarea particularitatilor de varsta si individuale;

-In cadrul lectiilor se lucreaza diferentiat, cu respectarea planificarii materiei(cu revizuri si adaptari):

10.MIJLOACE: probe de evaluare, fise de lucru, planse, manual scolar;

Domeniul de interventie:Istorie

Elevul pronunta corect cuvintele dar are un vocabular foarte sarac.

Raspunsurile sale sunt monosilabice sau in propozitii incomplete.

Nu reuseste sa povesteasca texte Capacitatea scazuta de organizare si coordonare a actiunilor in conformitate cu comanda verbala.Scrie semne grafice cu trasaturi tremurate, fara a respecta spatiul de scris, pierde randul, mazgaleste foaia.

Prin acest program am urmarit:

1.Formarea si dezvoltarea capacitatii senzorial perceptive pentru intelegerea si reprezentarea timpului si spatiului istoric.Sa achizitioneze si sa constientizeze notiuni si relatii temporale.Sa achizitioneze principalele instrumente de masurare a timpului de-a lungul istoriei omenirii si

sa localizeze pe diferite harti(Europa, Harta Lumii) pozitia Romaniei.Sunt necesare exercitiile de masurare a timpului istoric, rezolvarea unor fise de lucru

2.Familiarizarea si utilizarea corecta a elementelor de limbaj specific istoriei.Sa foloseasca correct nume propria auzite sau citite si sa construiasca enunturi.Sunt necesare exercitiile de insusire a limbajului istoric si de recunoastere a personalitatilor istorice.

Elevul intelege masurarea timpului istoric dupa repetarea acestuia sau dupa lamuriri suplimentare.Formuleaza raspunsuri la intrebarile puse uneori cu imprecizii, corectate.Intelege semnificatia unui text scurt dupa citirea si ascultarea repetata a acestuia.

3.Prezentarea, recunoasterea si descrierea principalelor surse istorice.Sunt necesare exercitiile de identificare si de recunoastere a unui text istoric.

4.Cunoasterea si prezentarea sumara a celor mai importante evenimente din istoria poporului roman si a popoarelor lumii.De aceea trebuie sa descrie in cuvinte un fapt istoric, sa descrie unele simboluri ale trecutului national.Sa exprime in cuvinte propria pareri despre personaje si despre evenimente istorice.Sa aprecieze beneficiind de sprijinul profesorului aspectul pozitiv sau negative al unor evenimente.Sunt necesare jocuri de punere in corespondenta a unui cuvint auzit cu imaginea corespunzatoare.

Prin acest program am urmarit:

-structurarea unor comportamente dezirabile (elaborarea unor modele de comportament cu un grad mare de adaptare scolara si sociala).

-consiliere comportamentala.

-antrenarea elevului in activitati placute pentru al stimula.

-antrenarea elevului in activitati extracurriculare.

-imbogatirea, precizarea si activizarea vocabularului.

-dezvoltarea autonomiei personale si sociale.

-dezvoltarea capacitatii de orientare si adaptare la mediu.

-dezvoltarea atitudinilor pozitive de relationare in grup.

Bibliografie

-Ghid metodologic Aria Curriculara "Om si Societate"Ed.SC.Aramis Print,Bucuresti 2001;

-Ghid de evaluare, SNEE, Ed. Prognosis, 2001;

1.DATE BENEFICIAR:

Data nașterii: 10.05.2012

Ocupația: elev, Clasa pregătitoare „Fluturașii”

Sex: masculin

Diagnostic:

- F.42.1 Acte predominant compulsive- Sindrom Obsesiv-Compulsiv
- F 90.0 Perturbare a activității și a atenției- ADHD
- F 84.3 Tulburare de dezvoltare a comunicării sociale

2.ISTORICUL CAZULUI

2.1.Prezentarea problemei:

-**tulburări accentuate din spectrul ADHD:** deficit de atenție, lipsă de receptivitate la observații, deranjează permanent în timpul lecțiilor, este neagreat de colegi, nu respectă regulile grupului, nu manifestă răbdare și face alte activități decât ceea ce i se cere;

2.2.Prezentarea familiei:

Elevul provine dintr-o familie cu părinții intelectuali care sunt interesați în ceea ce privește traseul educațional al elevului. Familia locuiește într-un apartament cu două camere (părinții și cei doi copii , C.A.D. -6 ani și surioara-1 an), oferind copiilor confort și condiții foarte bune de viață și învățatură, asigurându-le un climat educativ bazat pe raporturi armonioase, de înțelegere între părinți și între părinți și copii.

2.3. Analiza și evaluarea cazului:

C.A.D. e un copil ce are capacități intelectuale c-un nivel de inteligență ridicat, dar manifestă tulburări de comportament și o atitudine necorespunzătoare față de cadrele didactice care predau la această clasă.

Încă de la debutul școlarității, am putut observa că manifestă interese cognitive, s-a observat interesul pentru școală, este dornic să știe și e mândru pentru ceea ce a achiziționat în planul cunoașterii.

În ceea ce privește capacitatea de a efectua acțiuni practice și mentale, elevul are formate deprinderi de bază: deprinderi igienice, cele ce țin de comportamentul alimentar, dar nu și cele de desenare, modelare. Astfel că în primele luni de școală fișele lui erau doar mâzgălite, plastilina nu era modelată ci era mestecată, amuzându-se de fiecare dată.

În ceea ce privește limbajul, pot spune că are un vocabular bogat , are o exprimare frumoasă și corectă în propoziții (deși la această vârstă elevii răspund monosilabic sau în propoziții simple), văzându-se clar interesul părinților de a-l învăța și de a vorbi corect acasă cu el. Are o memorie foarte bună, de lungă durată, logică și o imaginație bogată.

E sensibil la motivație pozitivă (laudă, încurajare), are o motivație cognitivă, o curiozitate pentru nou. Are manifestări afective impulsive, un comportament oscilant, manifestă

încăpățănare. Am putut observa un temperament puternic exteriorizat, nestăpânit, inegal, are un temperament diferit: când e calm, controlat, când impulsiv, uneori agresiv (de foarte multe ori agresiv cu el). Trăsăturile temperamentale indică faptul că are o combinație între trăsăturile tipului coleric și sangvinic. Este plin de energie, stările afective se pot citi cu ușurință, nu are o capacitate de lucru îndelungată și nu își menține rezistența și echilibrul psihic . Nu se poate mobiliza la maximum în acțiuni de durată.

E un copil vesel , bine dispus. Lucrează inegal, în salturi. Este elevul care nu reușește să termine sarcina de lucru, fișa dată, pagina din auxiliar. Și asta pentru că nu dorește, nu-i place să scrie. Nu se încadrează în timp.

În ceea ce privește conduita elevului la lecție și în clasă , aici pot spune că ridică cele mai mari probleme. Este copilul la extreme, ori e atent, participă activ și cu interes la lecție , ori are abateri comportamentale frecvente. De altfel, perturbă des activitățile, încalcă frecvent regulile clasei, creând probleme comportamentale iritante și deranjante, cu tendințe necontrolate și necenzurate, lipsindu-i stăpânirea de sine. Printre tulburările comportamentale se enumeră : obrăznicia față de dascăli, nesupunerea, neglijența în îndeplinirea sarcinilor, distrugerea bunurilor comune. Prezintă aproape zilnic nervozitate, agitație. Se ajunge la întreruperea orei prin comportamentul inadecvat pe care-l manifestă: țipă, scuipă colegii din jur, mănâncă ambalajul alimentelor scuipând hârtia chiar pe învățător, se ridică din bancă și o ia la fugă prin clasă, țipând, râzând, aruncând lucrările colegilor de pe bancă și călcându-le în picioare, aruncând obiectele învățătorului de pe catedră. În timpul orei, vorbește subiecte care nu au legătură cu tema lecției, îngână. Nu se încadrează în termenii impuși de activitățile educative, rareori finalizează activitatea, sarcina solicitată de învățător pentru că nu dorește.

Prezintă o agresiune și asupra propriei persoane: s-a dat cu capul de perete, a ridicat scaunul și, și l-a dat în cap, s-a bătut cu sticla cu apă, cu palmele peste cap (în timpul orelor). Și-a amenințat colegii și a fost violent cu ei (mai ales la începutul anului școlar).

În ceea ce privește conduita în grup și integrarea socială a elevului, pot spune că este elevul care caută activ contactul cu grupul, e sociabil, comunicativ, stabilește ușor contacte cu alte persoane. La începutul anului școlar era de multe ori violent cu colegii lui, dar în urma discuțiilor purtate cu el (părinții mai mult, psihologul la care merge) nu mai este așa. Totuși mai are momente, când aparent e liniștit și deodată se repede și către alți copii de la clase mai mari (a doua).

2.4. Profilul psiho-comportamental a fost realizat la Spitalul Clinic de Psihiatrie „Dr. Alexandru Obreja” și s-a elaborat de către specialiști.

Recomandări:

- Psihoterapie individuală și consilierea familiei în vederea obținerii unui nivel mai bun de atenție socială și de înțelegere a relațiilor dintre oameni;
- Adaptarea programului educațional;
- Tratament cu Concentrix.

2.5. SOLUȚII. PLAN DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

• Obiective pe termen scurt:

- descoperirea cauzelor ce au condus la comportamente nedorite
- analiza situațiilor care au influențat comportamentul copilului;
- analiza relațiilor copilului cu persoanele adulte din familie;

- observarea copilului în scopul identificării punctelor slabe și a celor forte a personalității sale;

- discutarea cu părinții despre acordarea sprijinului necesar;

• **Obiective pe termen scurt:**

-descoperirea intereselor și aptitudinilor copilului în scopul atragerii acestuia în activități menite să sprijine formarea unei personalități armonioase;

- convingerea copilului că aceste comportamente sunt nedorite și că trebuie înlăturate;

- sprijinirea copilului în sensul autocontrolului, a stăpânirii de sine și a renunțării la anumite manifestări nepotrivite;

- încurajarea copilului pentru a se comporta corect în cadrul grupului și pentru formarea unei imagini de sine corecte;

• **Strategii de intervenție:**

-să i se acorde mai mult timp din partea părinților .

- să se comunice cu el cât mai mult posibil;

- să i se explice că este important tot ce face și să fie apreciat pozitiv de câte ori realizează o lucrare .

- să se explice clar cerințele pe care le impun activitățile în cadrul grupului, regulile care trebuie respectate;

- să fie sprijinit copilul în corectarea comportamentelor nedorite;

Activități menite să sprijine copilul

Pentru început, am căutat să discut cu părinții, în încercarea de a-i convinge că este bine să se implice mai mult în activitatea copilului. În cadrul discuțiilor le-am propus să încerce să petreacă mai mult timp cu el și seara ar fi necesar să i se acorde atenție din partea familiei.

Am luat legătura cu psihologul elevului și am întocmit un plan de acțiune.

La școală, i se acordă atenție din partea tuturor, este sprijinit în activități atât din partea celorlați profesori care predau la clasă, cât și de elevii clasei, este apreciat atunci când realizează sarcinile de lucru. Pe de altă parte, am căutat să proiectez lecții la care să îl atrag și totodată să îl solicit pentru a-i arăta că noi, cadrele didactice și copiii, suntem alături de el și-i sprijinim eforturile.

Am scos în evidență toate realizările, am lăudat acțiunile cu caracter pozitiv la care a participat, de câte ori am avut ocazia, am arătat ce bine este să fim prieteni, să ne ajutăm, să realizăm lucruri împreună. Am pus accent pe faptul că este bine să avem prieteni, să discutăm cu ei, să ne sfătuim împreună cu aceștia de câte ori simțim nevoia de ajutor.

În cadrul activităților didactice, vom acorda mai multă atenție acestui copil, deoarece dorim să-l ajutăm să-și corecteze comportamentul greșit și să îl sprijinim în formarea unei imagini de sine corecte.

Copiii au fost sfătuiți să îl încurajeze, chiar dacă nu reușește să realizeze totdeauna lucrări foarte bune, să-l sprijine în eforturile lui, să-i acorde atenție și afecțiune.

În legătură cu deficitul de atenție, am colaborat și cu psihologul la care el merge și care este în măsură să-l ajute, să -i prescrie un program de terapie în acest sens.

Două sunt motivele care m-au determinat să aleg această temă: implicarea și libertatea profesorului la clasă ar trebui cel mai des analizate și autoanalizate, deoarece profesorul este pionul central al schimbării din rețeaua învățământului. Profesorul este responsabil de modelarea personalității umane, de ceea ce filozoful Constantin Noica numea « *devenirea întru ființă a omului* ».

Eseul de față este un exercițiu de autoevaluare, nu doar pentru constatarea poziției în care mă aflu acum, diferită de cea de ieri și sigur de cea de mâine (fac referire la caracterul ireversibil al comunicării umane, la faptul că următorul mesaj te găsește schimbat ca om și implicit ca dascăl), ci și cu scopul de a-mi reorienta poziția pentru creșterea eficienței muncii mele.

Al doilea motiv a fost legat de dorința unui subiect «la îndemână», motiv anulat în momentul în care am trecut în fapt, la lucru.

Lucrările de psihologie abundă în punctarea unor calități de personalitate și didactice ale profesorului. Cert este că nici un stil de conducere nu există în stare pură și nu caracterizează un profesor de la începutul și până la sfârșitul carierei.

Am încercat să inventarierez trăsăturile profesorului autoritar și ale celui facilitator pentru a stabili clar deosebiriile dintre ele și granițele între care se definesc.

Profesorul autoritar este «setat» să transmită informații, cu o voce ascutită, aspră și așteaptă de la elevi răspunsuri clare, rezultate verificate. Își asumă întreaga responsabilitate pentru deciziile privitoare la clasă ca întreg, la fiecare elev în parte. Descurajează astfel formarea unor personalități independente, autonome: «Îți spun eu ceea ce trebuie să faci!». Intervenția elevului în procesul învățării nu este binevenită. Este rigid în gândire, își impune ideile sale convins că doar ceea ce predă el este bine, încurajând comunicarea de tip autoritar. Induce elevilor sentimentul neputinței, al competiției cu ceilalți, al unei dependențe înalte și al înstrăinării de obiectul de studiu pe care-l predă. La orele unui asemenea profesor se execută ordine și nu se iau decizii comune. El descurajează discuțiile și controversele dintre elevi și dintre profesor și elev/elevi. Activitățile extrașcolare sunt considerate irelevante pentru educația copiilor și nu intră în atenția profesorului. Umilește, ridiculizează, critică, acest stil având ca rezultat o atmosferă ostilă.

Urmărind o corespondență între cele două tipuri de profesor, am schițat tabloul **profesorului facilitator**: ajută, stimulează, încurajează, îndrumă, laudă, inspiră respect și le cultivă elevilor respectul de sine, optimismul, competiția cu ei înșiși și apropierea de obiectul de studiu respectiv. Este facilitator al învățării prin descoperire. Învățarea este centrată pe elev și pe medii educaționale care să permită elevilor să construiască cunoașterea. Urmărește construirea personalizată a sensului noțiunilor învățate, deprinderi, atitudini, convingeri, cunoștințe; ajută elevii să-și conștientizeze propriile valori și să-și valorifice disponibilitățile.

Organizează un mediu cât mai dinamic și divers care să permită detectarea și cultivarea predispozițiilor și potențialităților elevilor săi. Profesorul învață și el de la elevii săi, având loc un feedback permanent, încurajându-se comunicarea de tip democratic. Profesorul facilitator are o voce caldă, este empatic, sensibil la problemele elevului, acceptând prezența acestuia în relație cu aspirațiile, interesele, nevoile lui. Permite stabilirea în cadrul grupului a relațiilor socio-afective pozitive. Accentul se pune pe sugestie, pe negociere, pe participare : «Îți spun ce mi-ar plăcea să faci». Evaluarea sa vizează atât produsul, cât mai ales procesul.

Cu asemenea profesori facilitatori, elevul deprinde și exersează abilitatea de a comunica și va putea să interacționeze fluent, să se adapteze la un mediu socio-profesional variabil, unei societăți în continuă schimbare. Își va interioriza valori ca: egalitatea, susținerea diversității, toleranța și libertatea, importanța creativității, importanța emoțiilor, importanța intuiției.

Elevul învață prin descoperire și va avea cunoștințe durabile, funcționale ce vor genera alte cunoștințe, o nouă cunoaștere și nu o reproducere a celei existente. Acest profesor este un model de seninătate intelectuală și-l ajută pe elev să învețe mecanismul de învățare, să aibă autonomie în gândire. Este profesorul care, așa cum spunea Constantin Noica, trebuie să-și învețe discipolul «*că nu are nimic de cerut de la tine, că trebuie doar să crească în jurul tău, să fie asemenea unei iedere care se înfășoară în jurul tău*».

Elevii sunt dirijați să preia controlul asupra propriei învățări și vor fi în stare să-și depășească propriile bariere de cunoaștere, să caute să-și stabilească alte granițe de cunoaștere. Profesorul trebuie să fie mai mult un organizator al situațiilor de învățare și un element de conexiune între elev și societate, care mediază și facilitează accesul la informație. De exemplu, o dezbatere pe tema identității religioase urmată de prezentarea culturii respective în mod faptic (participare la procesiune, vizitarea lăcașului sfânt), ar putea produce sensibilizare la diversitatea culturală, valorizarea culturii de origine a elevului, atitudinea favorabilă de a experimenta, dezvoltarea unei atitudini și a unui comportament pozitiv față de oameni din alte culturi, dezvoltarea curiozității informate.

Urmărind cultivarea abilităților de socializare ale elevilor, profesorul poate neglija uneori procesul de învățare. Alteori, din dorința de a transmite cunoștințele prevăzute în programe, în timpul alocat, profesorul algoritmizează demersul experimental, micșorând sau chiar anulând posibilitatea de explorare pe cont propriu a situației. AZI, misiunea sa într-o lume globală este să armonizeze cunoștințele elevului cu atitudinea și abilitățile sale; să-l incite pe elev să-și construiască învățarea; să trăiască situații ambivalente fără teamă; să experimenteze; să fie deschis spre altul, spre străin, spre neobișnuit; să persevereze pentru a cuceri identități mai largi și să profeseze având ca loc de muncă LUMEA.

În concluzie, controlul pe care profesorul îl exercită asupra elevilor este rezultatul unui amestec de putere și autoritate, date atât de statutul său de profesor, cât și de sistemul de reguli care operează în școală și în clasă. Stilul său de conducere este puternic influențat de obiectul de studiu pe care-l predă, abilitățile elevilor și calitățile sale personale. Indiferent de stil, profesorii vor să obțină cooperarea elevilor, acordul lor pentru ceea ce urmează să se desfășoare în clasă. Acest lucru devine posibil sub îndrumarea unui profesor facilitator.

Încercând să iau « pulsul » percepției asupra aspectului adus în discuție, am constatat că profesorul facilitator este asociat destul de des cu cel ideal. Cele mai interesante răspunsuri primite de la elevi și cadre didactice, fără pretenția de a fi făcut o cercetare, au fost : «*nu există*

așa ceva», «cei ce fac ca școala să fie iubită cu tot cu examene, bănci rupte, note de 4 și uniforme», «cei care nu ne formează deformându-ne», « adevăratul profesor facilitator este viața însăși»,...iar unii încă mai caută răspunsul.

ATITUDINEA PROFESORULUI ÎN ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRACHE GINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE”

Ce învechit sună: „Profesorul trebuie să fie model pentru elevii săi”, și, cu toate acestea, atât de actual, rămânând condiția numărul unu pe care orice dascăl ar trebui să o considere un crez. Model? La ce ne referim? Da, model în toate: vestimentație, didactică, atitudine, adică cea mai bună variantă a noastră, completă, pe care nu ar trebui să uităm nicio secundă să o afișăm atunci când ne aflăm în fața elevilor.

Nu e greu să ne aliniem cu primele două. Avem cunoștințe solide de specialitate, o ținută adecvată, dar cum procedăm cu atitudinea? E partea cea mai grea, cea care face diferența între oameni, deci și între profesori. Cuvânt cu greutate! „Atitudinea este totul!” spune Jeff Keller în cartea sa cu același titlu. Am savurat-o acum ani buni, dar îmi amintesc perfect câteva idei care mi-au rămas întipărite în minte și pe care am început să le aplic de îndată ce am înțeles impactul pe care ar putea să-l aibă în viața noastră. Prima dintre ele este baza: zâmbetul. În fiecare dimineață, atunci când pășesc în școală, apoi în clasă, este obligatoriu să afișez un zâmbet cald și sincer. Zâmbesc doamnelor de serviciu atunci când le salut, apoi colegilor, dar cel mai tare țin să fiu cu zâmbetul pe buze atunci când intru în clasă, la începutul zilei. Aici este punctul nostru de plecare, sporul, entuziasmul.

Săpând mai adânc, atitudinea este și despre respectul reciproc, profesor-elev. Este necesar ca un căpitan să-și respecte elevii, să le respecte munca și opiniile, să ceară iertare atunci când au scăpări și să le recunoască. Copiii au nevoie să înțeleagă că și dascălii sunt oameni, au sentimente, frustrări, sunt vulnerabili, nu sunt doar niște mașinării care transmit. Interesul pe care îl acordăm fiecărui copil în parte, dincolo de prestația de la școală, este tot o problemă legată de atitudine. „Arată interes pentru cel de lângă tine și îl vei câștiga”, spunea un alt autor. De multe ori, ca și noi, profesorii, copiii vin încărcăți. Nu avem nevoie de studii pentru a ne putea da seama dacă ceva este în neregulă cu vreunul dintre ei. Copilul are nevoie să se simtă înțeles, să se simtă în siguranță, atât fizic, cât mai ales emoțional. Inteligența emoțională la nivelul clasei de elevi este extrem de relevantă. Principalele competențe emoționale și sociale de bază identificate de Daniel Goleman sunt conștiința de sine, motivația, sociabilitatea, stăpânirea de sine și empatia. Inteligența emoțională a devenit o competență de esențială a profesorului, acesta nefiind doar un transmițător de conținuturi, ci se impune să interacționeze optim cu elevii, să găsească soluții în cazul conflictelor și mai ales, să devină conștient că atitudinea, reacțiile sale au un impact major asupra elevilor. Elevii trebuie sprijiniți

printr-o atitudine pozitivă, trebuie ajutați în analiza sentimentelor prin comunicare, înțelegându-le și respectându-le sentimentele.

Atitudinea profesorului influențează performanțele școlare, imaginea de sine și are rol integrator, dinamica între profesor și elevi ar fi bine să fie una incluzivă, lipsită de discriminări, bazată pe o comunicare deschisă și pe lucrul în echipă. Pentru a se dezvolta armonios și încrezători, elevilor trebuie să li se acorde atenție în mod egal, să fie invitați să se implice activ în clasă și să primească un feedback corect. Un rol la fel de important îl are pasiunea cu care profesorul își desfășoară vocația, reușind să le insufle elevilor dragostea, interesul pentru materia predată, făcându-i astfel să devină curioși și dornici de a descoperi mai mult.

Fiecare dintre noi am simțit mai aproape un profesor pe parcursul anilor de studiu, dar cred că ce a făcut ca acesta să dăinuie în mintea și în sufletul nostru, a fost atitudinea în fața clasei, ținuta înaltă și valorile transmise.

CUM SE POATE REALIZA INTEGRAREA COPIILOR CU DIZABILITĂȚI ÎN ȘCOALA DE MASĂ?

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRACHE MARIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "TOMA CARAGIU"

De-a lungul timpului, conceptul de copil cu dizabilități a căpătat multiple conotații, prin introducerea noțiunii de "cerințe educaționale speciale", care depășește deja mult mai restrânsul concept de "dizabilitate", incluzând toate dificultățile posibile de învățare ale elevilor. Intră aici atât situațiile considerate "handicap" în mod tradițional (mental, fizic, senzorial), cât și acelea referitoare strict la învățare – dislexia, tulburări de deficit de atenție sau alte situații de comportament sau probleme psihologice sau relaționale.

Succesul școlar al unui astfel de elev presupune ca școala, în colaborare cu familia și cu asistența medicală de specialitate, să-l sprijine pe elev în a-și conștientiza propriile abilități de învățare și folosirea autonomă a strategiilor compensatorii.

Pentru anumite aspecte din viața sa școlară, copilul cu CES poate avea nevoie de ajutor din partea profesorilor și colegilor, în alte aspecte însă, datorită abilităților sale proprii, poate el să își sprijine colegii, de exemplu în realizarea unor proiecte comune.

În opinia mea, copilul cu CES este acela care își învață colegii și profesorul ce este toleranța, provocându-i, direct sau indirect, să-și amelioreze cunoștințele și deprinderile necesare pentru "a-i face față". Angajamentul fiecărui profesor trebuie să fie să identifice abilitățile latente ale fiecărui elev, pentru a-i exploata pe deplin potențialul și a spori, unde este posibil, progresele și rezultatele pozitive.

Pentru a se asigura climatul necesar lucrului cu un copil cu CES sunt necesare câteva acțiuni, cum ar fi: adaptarea climatului clasei în care învață copilul, adaptarea obiectivelor copilului la obiectivele clasei și adaptarea obiectivelor clasei la cele ale copilului cu CES.

În ceea ce privește climatul clasei, comportamentul profesorului trebuie să fie nediscriminatoriu, cu atenția trează la nevoile copiilor, cu acceptarea diferențelor dintre copii și valorificarea acestora, prin încurajarea sentimentului de apartenență și a relațiilor socio-afective pozitive.

Pentru adaptarea obiectivelor copilului cu CES la obiectivele clasei, este necesară o planificare didactică orientată spre incluziune, prin adoptarea de strategii potrivite, metode de învățare rapidă, folosirea de aparate și auxiliare informatice și software-uri specifice.

Este necesar ca tema pentru acasă a copilului cu CES să fie transmisă (și) în format electronic, pentru a le fi ușor accesibile celor care folosesc ca ajutor computerul în activitatea de învățare.

În procesul de integrare se solicită o serie de schimbări în clasă, atât ale elevului cu dizabilități cât și ale celorlalți elevi, pentru a li se oferi oportunități de colaborare și ajutor reciproc. Orice copil care prezintă dificultăți de învățare, susținute sau nu de un diagnostic, necesită o intervenție orientată și personalizată.

Ca idei de organizare și activități, se pot enumera: reducerea sau amplificarea stimulilor vizuali și auditivi, poziționarea strategică a copilului în clasă și în bancă (mai în față, sub ochii profesorului, care să îi acorde, la nevoie, atenție sporită), reducerea zgomotului de fundal, îmbunătățirea acusticii în clasă, jocuri de integrare/cunoaștere a colectivului, activități de terapie educațională, adaptarea spațiului după specificul dizabilității.

Unui copil cu CES i se vor oferi sarcini individuale diferențiate, adaptate dizabilității sale. I se vor da, de exemplu, mai multe sarcini concrete, de: subliniere, încercuire, desen, conturare, colorare. Se vor organiza lecturi ghidate, însoțite de tabele și diagrame, se va face o recapitulare adecvată a materiei de învățat, se vor adapta testele de evaluare a unităților de învățare. Se vor da sarcini de lucru în grup, perechi, echipe și se vor folosi metode activ-participative, tradiționale, dar mai ales moderne.

Se fac pauze frecvente și se utilizează tehnici de relaxare. Se oferă sprijin în organizarea timpului, printr-o colaborare permanentă cu familia, prin realizarea programului zilnic al elevului. Sarcinile sunt de scurtă durată și regulile sunt enunțate și afișate în mod clar. Se dau instrucțiuni pe etape, în algoritm, se reformulează sarcinile de lucru în mod simplist, acolo unde acest lucru este necesar.

Pentru a se capta atenția se utilizează fraze de atenționare: "Este important ca acum să fiți foarte atenți! ", se oferă fișe cu caractere mai groase, tabele ajutătoare în învățarea operațiilor aritmetice, liste cu litere și cifre, copii ale vocabularului lecției, schema sau rezumatul lecției. Se organizează jocuri de orientare în spațiu, jocuri de rol, se folosesc coduri de culori.

În cadrul evaluărilor se va oferi, la nevoie, timp suplimentar, profesor de sprijin, varianta de a oferi răspunsuri orale, de a primi explicații suplimentare despre sarcinile de lucru, caractere mai groase, format simplificat, reducerea numărului de sarcini.

În ceea ce privește colaborarea cu familia, se vor organiza întâlniri periodice și la nevoie cu părinții în cadrul consultațiilor individuale, activități de consultare a acestora cu privire la modul de relaționare și organizare a activității cu copilul, activități comune părinți-elev-învățător (atelier de lucru, de exemplu), implicarea în proiecte împotriva bullying-ului, lectorate pe teme de integrare a copilului cu dizabilități, filmulețe tematice, invitarea unor specialiști (psihologi, logopezi, consilieri școlari).

Pentru cadrele didactice, care lucrează sau nu la momentul respectiv cu copii cu CES, este absolut necesară participarea la cursuri de formare, simpozioane, conferințe vizând integrarea copiilor cu CES.

Imperios necesară este și o colaborare strânsă cu profesorul de sprijin, consilierul școlar, logopedul arondați școlii, cunoașterea activităților de sprijin prezente și trecute la care a participat anterior sau participă copilul, pentru a se putea realiza caracterizările, dar și pentru valorificarea potențialului acestuia.

Valorific în permanență la clasă aceste informații importante, lucrând de-a lungul timpului cu elevi cu CES: probleme cu vederea, spectrul autist, sindrom Joubert, întârziere în dezvoltarea intelectuală. Cea mai importantă și de mare ajutor a fost și este colaborarea cu părinții și cu profesorul de sprijin, care m-au ajutat să învăț multe despre cum să lucrez cu astfel de elevi, dar și cunoașterea activităților de sprijin prezente și trecute la care au participat.

În concluzie, strategiile incluzive au un impact mai profund în comparație cu cele tradiționale și își propun cultivarea relațiilor de prietenie și înțelegere între copii. Ele pun accentul pe acceptare și colaborare în vederea realizării obiectivelor de interes comun.

ADHD (TULBURAREA DE HIPERACTIVITATE ȘI DEFICIT DE ATENȚIE)- STUDIU DE CAZ

DUMITRAN MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA BERCENI

Tulburarea de hiperactivitate și deficit de atenție (ADHD) este cea mai frecventă tulburare de neurodezvoltare apărută în copilărie. Frecvent, boala este diagnosticată la copii în jurul vârstei de 6-7 ani (când simptomele devin mai evidente odată ce copilul intra în colectivitate) și continuă adesea în timpul adolescenței și al maturității. Copiii cu ADHD pot avea dificultate în menținerea atenției, în controlul comportamentelor impulsive (pot acționa

fără să se gândească care va fi rezultatul) sau pot să fie excesiv de activi. Cel mai frecvent, copilul prezintă toate cele trei componente ale acestei tulburări (neatenție, impulsivitate, hiperactivitate), într-o combinație variabilă de severitate. Cauza exactă este necunoscută. Este important ca diagnosticul să fie unul corect și să fie excluse alte boli neurologice sau psihiatrice care au simptome asemănătoare. Diagnosticul este pus de către un medic psihiatru care evaluează comportamentul copilului pe o perioadă mai lungă de timp în contexte variate de viață: acasă, la școală, cu prietenii, la locul de joacă, etc. Tratamentul optim constă într-o combinație de medicamente și terapie comportamentală în care sunt implicate toate persoanele semnificative din viața copilului: părinții, bunicii, bonele și profesorii.

Cazul pe care vreau să îl expun este unul foarte bine cunoscut de mine. Băiețelul în cauză este acum la mine în clasă, la clasa pregătitoare. El provine dintr-o familie cu posibilități medii, tatăl are serviciu, iar mama muncește acasă din când în când, fiind coafeză. Cunoscut acest caz de când copilul era încă în grădiniță, căci doamna educatoare ne-a cerut un sfat în legătură cu faptul că băiatul la vârsta de 3-4 ani pe atunci, vorbea doar în limba engleză și doar câteva cuvinte putea să spună. Băiatul era lăsat de părinți cu telefonul în mână timp de 8-10 ore pe zi (am aflat asta acum de la asistentul social care a fost trimis la domiciliul familiei pentru o evaluare a situației). Mama considera că doar așa poate fi cuminte copilul ei și ea poate să termine treaba cu clientele venite.

Acum la școală, comunicarea cu el este foarte greoaie, manifesta deficit în a se concentra pe anumite sarcini sau reguli legate de teme sau de joacă; evită sau refuză să participe la activități care presupun un efort de concentrare, cum ar fi temele de la școală; pare că nu este niciodată atent la ce spun cei din jur, chiar dacă i se adresează direct; este ușor de distras; are dificultăți în a urmări explicațiile mele pentru a putea finaliza o anumită activitate și din această cauză face și multe greșeli; în fiecare oră își pierde din lucrurile personale: gumă, creioane, ascuțitoare, etc. pe care apoi le caută ridicându-se din bancă, deranjând colegii și chiar acuzându-i că i-au luat ei lucrurile respective. Are dificultăți în a relaționa cu ceilalți copii întrucât nu reușește să le înțeleagă stările și emoțiile. De fiecare dată când un copil se apropie de el să încerce să se joace împreună, el îl îndepărtează, îl împinge și, dacă nu sunt atentă, chiar apelează la violență, lovind cu pumnul sau cu piciorul ca nu cumva să se apropie prea mult de el.

Când le dau o sarcină de îndeplinit, nu poate fi atent la detalii, nu poate să se organizeze și de cele mai multe ori uită ce are de făcut. Atunci cred că nivelul de frustrare atinge cote înalte deoarece nu se mai poate controla, bate în bancă, aruncă pe jos tot ce are pe bancă și uneori chiar plânge și se tăvălește pe jos, mă amenință pe mine și pe colegii lui, considerându-ne pe noi vinovați în aceste situații. Din păcate, în acest caz, orice discuții menite să remedieze situația în care se află acest copil, au fost zadarnice, mama nu vrea să apeleze la psiholog sau orice alt ajutor specializat, căci nu consideră că este necesar, copilul ei fiind doar un copil răsfățat și atât.

Intervenție în cadrul clasei de elevi:**Tipul intervenției:**

- Ameliorarea comportamentului hiperactiv al elevului cu ADHD;
- Exersarea atenției și a concentrării în activități școlare;
- Integrarea socio-afectivă a elevului cu ADHD în colectivul clasei.

Scopul : Integrarea socio-afectivă a elevului cu ADHD în clasa de elevi.

Obiective:

1. Manifestarea interesului pentru autocunoaștere și atitudinii pozitive față de sine și ceilalți;
2. Cooperarea cu ceilalți pentru rezolvarea unor sarcini de lucru, manifestând disponibilitate.
3. Dezvoltarea încrederii în forțele proprii.

Activități de realizare a obiectivelor:

Obiectivul 1: Manifestarea interesului pentru autocunoaștere și atitudinii pozitive față de sine și ceilalți:

- Exerciții de autocunoaștere, de cunoaștere a celor din jur, de dezvoltare personală;
- Discuții despre noile rutine școlare și semnarea unui Contract comportamental
- Încurajarea în activități – prin tehnica de comportament „Întărire pozitivă și întărire negativă”.
- Autoevaluarea unor activități – „Știu să...” și prin sistemul de recompense „Grilă de automonitorizare / autorecompensare”;
- Monitorizarea progresului – prin completarea „Fișei de evaluare a comportamentului în clasă”;
- Folosirea laudei și recompensei în activitățile din clasă – prin tehnica „Economia de jetoane”.

Obiectivul 2: Cooperarea cu ceilalți pentru rezolvarea unor sarcini de lucru, manifestând disponibilitate:

- Realizarea unor lucrări colective;
- Practicarea unor activități de ajutorare reciprocă;
- Încurajarea practicării jocurilor comunicării între copii.

Obiectivul 3: *Dezvoltarea încrederii în forțele proprii:*

- Oferirea de ajutor în rezolvarea unor probleme – „Cum am putea proceda ca tu să rezolvi această sarcină...?”;
- Participarea la jocuri de echipă, întreceri;
- Acordarea de roluri de conducător / lider în jocurile de echipă;
- Gestionarea corectă a conflictelor prin implicarea elevilor în rezolvarea lor;
- Valorizarea aspectelor pozitive – „Întotdeauna ai făcut bine...”.

Metode și instrumente de evaluare:

- Observare directă;
- Convorbire;

- Analiza produselor activității (portofoliul elevului);
- Analiza instrumentelor tehnicilor comportamentale:
 - Fișa de evaluare a comportamentului în clasă;
 - Grila de automonitorizare;
 - Lista comportamentelor manifestate de elev.

Indicatori de evaluare:

- ✓ Stă în bancă și îndeplinește sarcinile (cel puțin 3h/zi);
- ✓ Interacționează cu colegii;
- ✓ Se împrietenește cu colegii;
- ✓ Cooperează cu învățătorul și profesorul itinerant;
- ✓ Are lucrări finalizate la expoziția clasei;
- ✓ Are 2-3 activități preferate;
- ✓ Enumeră regulile clasei;
- ✓ Progres la învățătură: de la nivelul „Satisfăcător” spre nivelul „Bine”.

Obiective realizate / parțial rezolvate:

- Cooperarea cu ceilalți pentru rezolvarea unor sarcini de lucru, manifestând disponibilitate.
- Dezvoltarea încrederii în forțele proprii.

Dificultăți întâmpinate:

- „De completat” permanent comportamentul elevului în anumite fișe;
- Lipsa conștenței din partea celorlalți profesori ai clasei în aplicarea tehnicilor de comportament;

Metode cu impact ridicat:

- *Pozitiv*: Lauda; Întărirea comportamentului pozitiv.
- *Negativ*: Sancțiunea.

Recomandări particulare:

- Sincronizarea în aplicarea strategiilor de comportament;
- Îmbunătățirea comunicării și cooperării cu părinții copiilor pentru program susținut pentru ameliorare și progres.

Rolul și modul de implicare al părinților:

- Stimularea dezvoltării atitudinilor pozitive ale părinților de a fi alături de copil, de cerințele speciale ale copilului cu ADHD;
- Să conștientizeze că este nevoie de timp și efort din partea lor pentru a susține permanent situații educative ;
- Să dovedească răbdare, calm, consecvență în relația cu copilul;
- Conștientizarea părinților și a celor implicați asupra impactului psihologic negativ pe care îl au respingerea, izolarea, etichetarea negativă a copiilor;
- Evidențierea calităților copilului cu ADHD;
- Susținerea și încurajarea permanentă a copilului;

Concluzii: Elevul reacționează pozitiv și dovedește progres în comportament și atenție. Elevul și-a îmbunătățit situația școlară.

Informații confidențiale

I. Informații de bază

Numele și prenumele elevului : D.M.

Data nașterii: 05.05.2016

Clasa: clasa a II -a,

Concluziile evaluării complexe :

-din p.v. medical: retard mental ușor;

-din p.v. psihopedagogic: imaturitate afectivă;

Data de referință :20.09.2015

Data de elaborare a programului:20.09.2003

II.Starea actuală a subiectului

Comportament cognitiv

Limbaj și comunicare: vocabular sărac, posibilități de exprimare reduse, tulburări semantice.

-știe să scrie, să citească.

-vorbire rară, încetinită.

Matematica: are deprinderi de numerație,

-realizează adunări, scăderi;

-realizează înmulțiri, împărțiri numai cu ajutor;

-nu înțelege cerințele unei probleme simple.

Autonomie personală: aria de autoservire-deprinderi dezvoltate

-aria de relații sociale-conduite și atitudini dominate de imaturitate afectivă; dezvoltă atitudini de relaționare pozitivă în grup datorită dorinței de echilibru, emotivitate;

-familia-în plasament familial;

-motiv de referință-prezintă posibilități bune pentru dezvoltarea capacităților de autonomie socială și personală , manifestă dorința de a fi sociabilă; are motivația de învățare; nevoia de apreciere pozitivă.

III. Instrumente utilizate în evaluare:

Fișa psihologică

Fișa psihopedagogică

Convorbirea individuală și de grup

Observația spontană și dirijată

IV. Capacități, competențe, abilități, lacune, nevoi.

-Posibilități relativ bune de comunicare orală, gestuală, expresivă

-Capacitate relativ bună de învățare comportamentală prin imitație

-Sociabilitate bună

-Nevoia de afecțiune, de integrare, de modele socio-umane și de

sprijin permanent din partea celorlalți.

Obiectivele programului

Programul oferă elevului posibilitatea :

- a) De a întâlni o mare varietate de stimuli în cadrul activităților terapeutice.
- b) De a efectua o gamă variată de exerciții prin intermediul unor activități simple, accesibile și în ritm propriu atât la clasă cât și individual în cadrul cabinetelor de terapie.
- c) De a cunoaște lumea prin intermediul tuturor canalelor de recepție: tactil, kinestezie, văz, auz, etc.

-Abilitarea subiectului pe planurile motric, senzorial, perceptiv, de gândire ,de limbaj și comportament, astfel încât să devină mai apt pentru activitatea educativ-terapeutică din școală și pentru activitățile sociale în general.

-Descoperirea și folosirea alibițiilor psihice de învățare ale subiectului, a ritmului propriu,de achiziție prin observarea zilnică a comportamentului acestuia și prin concentrarea tuturor informațiilor de la toți factorii educativi din școală.

-Diminuarea dizabilităților sale printr-un antrenament continuu și gradual atât la clasă cât și în cabinetele de terapie pentru aducerea subiectului la un nivel mai bun de funcționalitate psihică generală pentru a putea dobândi o experiență cognitivă superioară celei dobândite spontan.

-Abilitarea copilului pentru o mai bună inserție socială în școală și societate.

Scopurile programului:

- Dezvoltarea armonioasă a conduitelor psihometrice,
- Dezvoltarea trăsăturilor de personalitate din domeniul afectiv, motivațional, caracterial și al socializării;
- Dezvoltarea conduitei morale, religioase și a simțului estetic;
- Dezvoltarea deprinderilor de muncă individuală.

ȘCOALA ÎN CARE TOȚI ÎNSEAMNĂ TOȚI - STUDIU DE CAZ

PROF. ÎNV. PRIMAR MARIN MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE” PLOIEȘTI

Studiu de caz: Copil cu probleme de sănătate (Diabet zaharat tip I, insulino-dependent, cu grad de handicap grav)

Numele și prenumele fetei: C.D.

Data nașterii: 01.11.2007

Domiciliul: localitatea Ploiești

Tabloul copilului:

C.D. provine dintr-o familie modestă, cu un singur copil. Fetița a fost înscrisă în școala noastră la clasa pregătitoare. Mi-o amintesc și acum pe mama cu ochii în lacrimi, în prima zi de școală, povestindu-mi despre problemele de sănătate ale copilului.

Eleva a fost diagnosticată cu **DIABET ZAHARAT TIP I INSULINO-DEPENDENT** în anul 2013. **În luna iunie a anului 2014, în urma HOTĂRĂRII NR. 6041/03.06.2014,** copilul a fost încadrat în categoria de persoane cu **GRAD DE HANDICAP GRAV (CERTIFICATUL NR. 1007/03.06.2014),** necesitând îngrijire specială și supraveghere permanentă din partea altei persoane. Încă de la începutul școlii, fetița s-a dovedit a fi un copil isteț și ambițios, care, în ciuda problemelor de sănătate, a reușit să obțină rezultate deosebite la învățătură. A fost foarte dificil de gestionat perioada de început a școlii, aceea în care colegii nu înțelegeau ce se întâmplă cu D., care este problema acesteia. Ușor, ușor, au început să se obișnuiască cu problema fetiței, să înțeleagă de ce mama este tot timpul prin preajmă, de ce i se fac injecții zilnic. Ca să ne fie tuturor mai ușor, mama a dorit să vorbească în fața copiilor despre problema fetiței, să le explice, pe măsura puterii lor de înțelegere, cu ce se confruntă D. și cum poate fi ea ajutată.

Am acordat o atenție deosebită acestei fetițe. Variațiile valorilor glicemiei erau atât de mari de la un moment la altul, încât era necesar să o urmăresc permanent. În orice moment putea fi în pragul comei diabetice, când ar fi trebuit să intervină cineva imediat. Mama fetiței se ocupa exclusiv de copil, neavând serviciu. Era în permanență în preajma clasei, pentru a putea interveni în cazul în care apărea hipoglicemia sau hiperglicemia. Copilul trecea de la valori foarte scăzute ale glicemiei la valori foarte mari și invers. Mama o monitoriza permanent, iar la anumite ore îi administra insulina intravenos. Au fost multe momente delicate de-a lungul celor cinci ani petrecuți împreună. D. nu putea participa la nicio zi de naștere a colegilor, la nicio activitate în care existau dulciuri și mâncare, pe care ea nu avea voie să le consume. Au fost desigur multe situații foarte delicate. Fetița poftea la anumite produse pe care copiii le aveau la gustare. Erau momente când își stăpânea supărarea, dar au fost și multe momente în care copilul plângea pentru că voia și ea să poată mânca orice, ca ceilalți colegi. Tot ce mânca, din păcate, era selectat și cântărit la maxim. Cum să-i explici unui copil de 7 ani că el nu are voie să mănânce nimic din ceea ce colegii pot mânca? Efortul fizic era, de asemenea, o problemă atent monitorizată. Când valorile glicemiei erau mici, copilul nu avea voie să facă efort. Când acestea creșteau peste măsură, fetița trebuia să facă mișcare, coborând și urcând trepte sau făcând alte exerciții fizice.

Au fost și momente când curiozitatea colegilor devenea deranjantă pentru copil. Privirile insistente ale colegilor atunci când mama îi făcea injecția cu insulină sau atunci când intervenea în stările de rău, o supărau pe fetiță și cu greu depășea aceste momente.

Cu dificultate, uneori cu teamă, am reușit să le depășim și să mergem mai departe. Acest tip de diabet este o boală grea pentru un copil. Dacă nu este monitorizat cum trebuie, poate provoca un adevărat dezastru în corpul copilului.

Tatăl fetiței nu se implica foarte mult în viața acesteia. Când copilul a ajuns în clasa a IV-a, părinții au divorțat. A fost încă un moment de răscruce, pe care fetița a reușit să-l depășească. Orice supărare aducea cu ea modificări mari ale glicemiei.

Deși uneori obosea, muncea mult și încerca să se autodepășească.

Astfel, a reușit să obțină nenumărate premii la concursuri. De exemplu, în **clasa I-** Premiul III – Concursul interjudețean „Detectiv în misiune literară”, în **clasa a II-a** – Mențiune -Concursul interjudețean „Detectiv în misiune literară”, în **clasa a IV-a** - PREMIUL I – Concursul Național „Comper” Comunicare, Etapa I, Premiul III - Concursul Național „Comper” Matematică, Etapa I, PREMIUL II – Concursul Național „Comper” Comunicare,

Etapa a II-a, Premiul III - Concursul Național „Comper” Matematică, Etapa a II-a, Mențiune – Concursul interjudețean „Detectiv în misiune literară”, Mențiune - Concursul Național „Așii cunoașterii”.

La Evaluările Naționale din clasa a II-a și clasa a IV-a, rezultatele ei au fost foarte bune, predominând codurile CORECT.

D. a participat activ la toate activitățile organizate la nivel de clasă.

Cea mai mare provocare a mea și a colegilor ei a fost INTEGRAREA fetei în colectiv, cu toții ajutând-o emoțional să se simtă confortabil.

Din clasa a V-a, fetița a rămas în continuare eleva Școlii Gimnaziale „Sfântul Vasile” Ploiești, având rezultate deosebite la învățătură. A participat la Olimpiada de limba română, calificându-se la etapa județeană, care, din păcate, nu s-a mai susținut, din cauza pandemiei. A participat la diferite simpozioane (Simpozionul Național „Optimizarea procesului de învățământ”, Ediția a XV-a, „Școala online in(tre) alb și negru”, cu lucrarea „Școala online, de la mijloc de protecție împotriva Covid 19, la interacțiunea coleg-coleg, elev-profesor”). A participat la numeroase concursuri și olimpiade, având rezultate extraordinar de bune.

Ajunsă la examenul de capacitate în clasa a VIII-a, fetița a intrat cu o medie foarte mare la Colegiul Național „Nichita Stănescu”, la clasa de Științe, acolo unde și-a dorit dintotdeauna să intre, pentru ca pe viitor să studieze medicina. Imediat după admitere a fost admisă în clasa de excelență la chimie, a Centrului Județean de Excelență Prahova.

De asemenea, la începutul clasei a IX-a, a devenit vicepreședinta Consiliului Școlar al Elevilor din C.N. „Nichita Stănescu”.

Țin legătura permanent cu D. și orice eveniment din viața ei, plăcut sau mai puțin plăcut, are grijă să mi-l comunice și mie. O simt ca pe copilul meu și reușita ei îmi aduce mare bucurie.

D. a fost și este o luptătoare și sunt sigură că va ajunge foarte departe prin determinarea de care dă dovadă.

TOȚI ÎNSEAMNĂ TOȚI, EDUCAȚIE INCLUZIVĂ - JOCUL MUZICAL

PROF. ÎNV. PRIMAR MIHĂILESCU IULIANA MIHAELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ “SFÂNTUL VASILE”, PLOIEȘTI

Joc didactic aplicabil în activitatea școlară.

În munca la clasă am avut de-a lungul anilor și copii cu cerințe educaționale speciale. Am observat la copiii cu note autiste pe care i-am avut la clasă că iubeau sunetele de la chitara mea, unii chiar se lipeau de chitară pentru a simți vibrațiile ei sau în timp ce cântau stăteau cu mâna pe chitară. Așa că m-am gândit să folosesc la aproape toate materiile cât mai mult chitara și cântarea acompaniată de acest instrument, pentru a învăța lucruri diverse...Cum să-i învăț cât mai ușor și într-o formă plăcută ortogramele pe acești copii? Ce faci?... TE JOCI!!!

- *Titulul jocului* : “ORTOGRAME MUZICALE”
- *Clasa* : a IV-a
- *Disciplina* : LLR (limba și literatura română)
- *Scopul jocului* : scrierea corectă a cuvintelor în limba română
- *Sarcina didactică* : recunoașterea situațiilor în care cuvintele date se scriu sau nu cu cratimă
- *Materiale și mijloace didactice necesare* : chitară și mici recompense
- *Desfășurarea jocului* : Învățătorul cântă o strofă din cântec vocal-instrumental (cu acompaniament la chitară) . Elevii sunt anunțați ce cuvânt / cuvinte vor urmări în această strofă. Dacă acest cuvânt se scrie cu cratimă, elevii vor ridica mâinile atunci când aud acest cuvânt, iar el se scrie, conform situației, cu cratimă. Dacă acest cuvânt nu se scrie cu cratimă, atunci când aud cuvântul dat, elevii vor aplauda o dată. Exemplu pentru cuvintele “s-a / sa”, “mi-e / mie”, “i-au / iau”, “n-ai / nai” și “ne-am / neam” :

➤ “De mine **s-a** apropiat

Un pisic mic și slab.

Avea ciulini în blana **sa**

Și tare mieuna.

Mi-e foame rău de ieri!

Dă-mi și **mie** de-mbucut,

O **mie** de mângâieri...

Și îndată am plecat./bis

Miauuu! spunea Măria **Sa**...

➤ **I-au** cumpărat colegii mei

Lui Alex tortuleț,

Iau un buchet de ghiocei

Să nu fiu nătăfleş.

I-au adus și un brăduț

Și o carte și-un căluț,

Iau și-o minge și un pui,

Fiindcă azi e ziua lui./ bis

La mulți ani, Alex !!!

➤ **N-ai** la școală niciun **nai**,

Și-atunci improvizezi.

N-ai la școală niciun **nai**,

Și-atunci improvizezi.

N-ai la școală niciun **nai**,

Nici măcar un pai nu ai.

Te apuci de fluierat,

Să nu cânti ar fi păcat./bis

(fluierat...)

➤ **Ne-am** adunat la aici

Ca să ne jucăm un pic.

Ne-am împrietenit cu toți

De parcă **neam** am fi.

Ne-am spus cuvinte dragi
Ce neam de neamul meu dorea...
Și ne-am apreciat și-am râs
Și-a trecut timpul : uite-așa!!!/bis

Cu bine, dragi colegi!!!”

- *Regulile jocului* : după fiecare strofă cântată se verifică dacă toți elevii au sesizat când cuvintele date se scriu sau nu cu cratimă și se explică de ce. Sunt apreciate răspunsurile bune și corectate răspunsurile greșite.
- *Variante de complicare a jocului* : Se poate organiza un concurs pe echipe. Se împart elevii în 2-3 echipe. La fiecare strofă va reacționa / răspunde sarcinii de joc câte un elev din fiecare echipă. La fiecare reacție corectă a elevilor aceștia vor primi câte un punct. Se vor cânta atâtea strofe câți elevi sunt în fiecare echipă, astfel încât nicio strofă nu se repetă. Va câștiga echipa cu cel mai mare punctaj.
- *Evaluarea jocului* : se discută despre felul în care elevii au respectat regulile jocului, dacă și-au șoptit sau nu răspunsurile, reacția colegilor de echipă atunci când un elev nu răspunde greșit, dacă au calculat corect punctele ...Fiecare situație dată este analizată după fiecare strofă, astfel încât elevii care au greșit să înțeleagă de ce au greșit. Elevii care au câștigat vor primi o mică recompensă (o steluță, o ștampilă pe mână, o inimioară de hârtie, o bomboană...).

Copiii cu CES sunt receptivi la zâmbete, bunătate, aprecieri, laude, mici recompense, muzică și dovezi de dragoste. Dacă le câștigi inima vor învăța cât pot ei de mult și te vor iubi înzecit. Să ne iubim deci elevii!!!

METODE ALTERNATIVE ABORDATE ÎN PREDAREA LIMBII ROMÂNĂ ELEVILOR INTEGRAȚI

PROF. LĂCRĂMIOARA MÎNDRICEL

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SF. VASILE” , PLOIEȘTI

Indiferent de originea etnică sau diferențele sociale, mentale sau fizice, oamenii au nevoi fundamentale care trebuie împlinite pentru a se simți valoroși.

Educația incluzivă încearcă să răspundă acestor nevoi individuale prin crearea oportunităților de învățare și dezvoltare în cadrul societății. Mai mult, incluziunea înseamnă participarea fiecărui membru al comunității, cu propriile abilități, la activitățile cotidiene ale acesteia, dar mai înseamnă a face parte din societate, a fi bine primit și apreciat ca membru al unui grup.

În educație, incluziunea înseamnă trecerea de la abordarea centrată pe curriculum, la abordarea centrată pe elev. Incluziunea în școli trebuie creată prin planificare, pregătire și sprijin individual adecvat. Obiectivul incluziunii va fi atins doar atunci când copiii participă activ la activitățile clasei, ca membri cu drepturi depline, având la dispoziție sprijinul și serviciile de care au nevoie. Indiferent în ce școli sau clase sunt cuprinși elevii cu dificultăți de învățare, probleme sau dizabilități, se recomandă elaborarea unui plan educațional de

intervenție individualizată – PEI – conform nevoilor fiecăruia. Obiectivele PEI se vor atinge tot în cadrul clasei. Același lucru este valabil pentru serviciile de specialitate de care elevii au nevoie. Ele ar trebui să fie furnizate în cadrul școlii, conform principiului **resursa urmează elevul**.

În loc ca elevul să fie pregătit pentru integrarea în școala de masă, aceasta din urmă și strategiile de predare trebuie să fie pregătite pentru a-l integra. Nu se poate probabil afirma că o clasă și strategiile de predare sunt pregătite sau nu pentru a integra elevul, dar putem face afirmații despre modul în care acestea răspund tuturor nevoilor fiecărui elev. Clasa nu poate fi privită așa cum este, ci mai degrabă, așa cum poate fi. Materialele de învățare, curriculum și/sau așteptările față de activitățile cu fiecare elev și metodele de predare trebuie adaptate pentru atingerea tuturor obiectivelor individuale și curriculare. Scopul urmărit nu are un caracter exclusiv social sau curricular, ci se referă la încercarea de a veni în întâmpinarea nevoilor elevului, ori de câte ori este posibil.

În proiectarea strategiilor didactice, în general, profesorul trebuie să armonizeze metodele, procedeele și formele de organizare a colectivului cu resursele disponibile, în funcție de aportul lor la dezvoltarea cunoașterii și la provocarea situațiilor stimulative de învățare.

Dupa cum foarte bine se știe, fiecare elev vine în școală cu un „background” diferit, la fel cum diferite sunt și interesele, preferințele, nevoile și abilitățile. Pentru a întâmpina cu succes această diversitate, profesorul face apel la o varietate de stiluri de activități didactice și strategii de predare-învățare-evaluare. Adaptarea strategiilor didactice la stilurile de învățare ale elevilor este o cerință ce se impune pentru sporirea eficienței și a caracterului activ.

Metodele pe care le propun mai jos au fost folosite la clasa a V-a și sunt aplicabile textelor din manualul editurii Art pentru limba și literatura română. Am încercat o îmbinare a metodelor tradiționale cu cele moderne.

1. Învățarea prin descoperire este o metodă care aparține pedagogiei tradiționale, dar ale cărei valențe formative nu s-au epuizat și nu s-au perimat. Activitatea de învățare se bazează pe investigarea proprie a realității de către elevi. Suntem în fața unui proces de învățare dirijată, pentru că profesorul este acela care indică sarcinile, sugerează modalitățile, sprijină efortul elevilor. Nu orice chestiune poate fi considerată obiect al unei abordări de învățare prin descoperire. A pune elevilor problema când s-a desfășurat o acțiune, având în vedere că reperul temporal este precizat în primul paragraf al unui text, nu înseamnă învățare prin descoperire. A descoperi presupune un efort, chiar dacă elevul nu descoperă lucruri necunoscute omenirii până în acel moment.

O astfel de metodă se poate aplica pentru însușirea scrierii corecte a formelor verbale de indicativ prezent ale verbului **a crea**, forme ce ridică în mod frecvent probleme în scriere. Pentru acesta se analizează din punct de vedere al structurii, conjugarea verbului **a lucra**, unde nu există probleme de grafie. Se stabilește rădăcina **lucr-** și se anunță desinențele. Se trec în partea din stânga a tablei formele verbului **a lucra** la care se adaugă, cu cretă colorată, desinențele și în partea dreaptă se lasă loc pentru a scrie formele verbului avut în vedere, spunând elevilor că nu trebuie decât să adauge la rădăcină, desinențele scrise cu cretă colorată.

A lucra – lucr-	a crea – cre-
Eu lucr-ez	eu cre -
Tu lucr-ezi	tu
El/ea lucr-ează	el/ea
Noi lucr-ăm
Voi lucr-ați
Ei/ele lucr-ează

2. Jocul didactic este o activitate lipsită de teama unor pedepse. În timpul jocului, elevul se poate regăsi cu plăcere în ceea ce privește dorințele lui, nevoia de mișcare și de elaborare

Regăsindu-se în joc, el va participa activ la acesta. Activitatea didactică permite și oferă multiple forme de integrare a jocului în lecții. Profesorul însuși se poate juca cu elevii săi. El poate participa ca un partener cu drepturi și obligații egale, alături de elevii săi.

❖ **Joc puzzle de literatură**

Așezați în ordine cronologică următoarele fragmente extrase din textul literar *Vizită....* de I.L.Caragiale

- Atențiunea mea a făcut mare plăcere amicei mele și mai ales copilului pe care l-am găsit îmbrăcat ca maior de roșiori în uniformă de mare ținută ...
- Doamna mi-a răspuns că de la o vreme i se urăște chiar unei femei cu petrecerile, mai ales când are copii
- M-am dus la Sf. Ion să fac o vizită doamnei Maria Popescu, veche prietenă
- Am observat doamnei Popescu că anul acesta nu prea se vede la plimbare
- N-am voit să merg cu mâna goală și i-am dus băiețelului o minge foarte mare de cauciuc și foarte elastică

Recomandări:

- Descoperiți, mai întâi, enunțul care indică reperul temporar!
- Fiți atenți la succesiunea în timp a secvențelor date!

❖ **Ce poți avea într-un penar?**

Eliminați obiectele care nu pot încăpea într-un penar. Completați lista cu încă trei obiecte. – JOC UTIL ÎN PREDAREA CÂMPULUI LEXICAL

- un catalog – creioane – bomboane – un telefon – măștișoare – un stilou – o carte – fotografii.

❖ **Descoperiți intrusul!**

Elevii trebuie să descopere din ce punct de vedere un cuvânt nu este compatibil cu celelalte.

Ex. Tablou – lucrare – trestie – cană – temă. (cuvântul tablou este intrusul, deoarece este de genul neutru, în timp ce toate celelalte sunt de genul feminin)

Aplicația se poate adapta ușor la toate părțile de vorbire predate.

Bibliografie

1. Gherguț, Alois, Sinteze de psihopedagogie specială, Editura Polirom, Iași, 2005.
2. Mara, D., Strategii didactice în educația incluzivă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005.
3. Vrăsmaș, Traian, Învățământ integrat și/sau incluziv, Editura Aramis, București, 2001.

INTEGRAREA ELEVILOR CU TULBURĂRI DIN SPECTRUL AUTIST ÎN MEDIUL ȘCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR, NICĂ RALUCA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ " SFÂNTUL VASILE", PLOIEȘTI

Cerințele educaționale speciale- CES- desemnează un spectru larg de tulburări, care se întind de la deficiențele profunde, la tulburările de învățare, accentuează dimensiunea psihopedagogică a "nevoilor" persoanelor cu diferite categorii de dizabilități și/ sau tulburări de adaptare. (*Bonchiș E.*)

CES sunt consecutive unei disfuncții/ deficiențe în plan intelectual, senzorial, psihomotrice fizice sau apar ca urmare a unor condiții psihoafective, socioeconomice sau de altă natură, care plasează copilul într-o stare de dificultate în raport cu cei din jur. (*Gherguț. A*)

Integrarea în colectivitate a copilului cu tulburări din spectrul autist- TSA- este un demers anevoios, dificil din mai multe cauze:

- Interacțiunea socială
- Comportamentul stereotip
- Comunicarea
- Gândirea
- Dificultățile de reglare emoțională

În context educațional, incluziunea presupune dezvoltarea de relații interpersonale deschise între elevi, adaptarea programelor școlare, diversificarea strategiilor educaționale și asigurarea serviciilor de intervenție și suport.

STUDIUL DE CAZ

A .Date personale:

- Numele și prenumele elevei: P.A
- Școala Gimnazială "Sfântul Vasile", Ploiești
- Vârsta: 11 ani
- Clasa: a III-a

B. Date familiale:

- Etnia părinților: română
- Număr de copii: 2- P.A și un frate mai mic
- Genul copilului: feminin
- Educația primită: acasă, grădiniță/ școală
- Tipul familiei: organizată, condiții de locuit foarte bune

- *Tipul de limbaj utilizat în familie: comunicare verbală*

C. Nivelul de dezvoltare:

- *Examenul psihiatric: autism infantil*

- *Limbaj și comunicare:*

- *tipul de comunicare: comunicare verbală în familie, cu profesorii și colegii*
- *înțelegerea mesajului: înțelege mesajele*
- *ritmul vorbirii: pronunție ușor dislalică, dificultăți în a-și controla volumul vocii*
- *structura logico-gramaticală a vorbirii: utilizează cuvinte simple, propoziții sărace,*
- *vocabularul: redus*
- *particularități narative: slab dezvoltate*
- *citirea: deprinderi de citit bune*
- *scrierea: scris îngrijit*

- *Cognitiv:*

- *atenție: fluctuantă, prezintă dificultăți în a-și menține atenția concentrată*
- *memorie: mecanică, vizuală*
- *gândire: înțelege, definește și operează cu noțiuni simple, înțelege relațiile cauză-efect, gândire de tip mecanic- abstractă*

Eleva P. A a urmat terapii comportamentale, logopedice, kinetoterapie, începând cu vârsta de 2 ani. Recomandările psihiatrului/ psihologului au fost frecventarea învățământului de masa, cu însoțitor. Așa a început călătoria noastră, în clasa I, cunoscând-o pe A, dar și pe dna S- psihopedagog, ce urma să o însoțească pe A în fiecare zi la școală (remunerată de către părinții A).

Recunosc, am avut mari emoții, nu întâlnisem astfel de cazuri până în prezent, nu stiam dacă mă voi descurca, cum voi proceda și cum voi reuși să fac față acestei provocări.

Venind după perioada pandemică-învățământul online-ceilalți elevi din colectivul clasei nu o cunoșteau pe A. Am fost plăcut surprinsă, după o perioadă foarte scurtă, să constat faptul că au acceptat-o în grup, explicându-le pe înțelesul lor ce problem are A. În timpul pauzelor, se așezau lângă ea și îi cereau din plastilina cu care ea se joacă atunci când obosește și nu se mai poate concentra. Eleva A a învățat să împartă lucruri, să ceară sau să spună când este supărată. Un ajutor imens a fost și este în continuare dna S, însoțitoare A, fără de care nu aș fi reușit. Dacă la început, A devenea agitată și începea să plângă atunci când aveam un sărbătorit și cântam *La mulți ani!*, acum nu se mai sperie, a reușit să participe la o parte din serbarea de sfârșit de an școlar, iar de câte ori lipsește, atunci când este răcită, colegii mă întreabă: “ Doamna, A nu vine astăzi? Când vine?”

În momentele în care o solicit și vine la tablă, toți colegii sunt atenți, nu fac zgomot, iar la final se aude: „*Bravo, A!*” Este o bucurie imensă, să văd că în primul rând colegii au acceptat-o, și că încet, încet, A face progrese, având în vedere comportamentul anterior- relativ hiperactiv, capabilă însă de urmare a indicațiilor sub supravegherea atentă.

Așadar, una dintre beneficiile incluziunii ar fi crearea unei societăți tolerante care să respecte diversitatea. Incluziune înseamnă să facem lucrurile diferite pentru a răspunde nevoilor elevului, indiferent de dizabilitatea sa.

Bibliografie: Consiliere psihopedagogică- pentru examenul de titularizare în învățământ-2023

POVEȘTI DIN ȘCOALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR CAMELIA PRISTOLEANU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE” PLOIEȘTI

Motto: *În sfârșit, cred că învățământul trebuie conceput ca o reconstrucție continuă a experienței; că procesul și scopul învățării sunt unul și același lucru.* (John Dewey)

În 33 de ani petrecuți alături de copii, ca învățătoare, s-au perindat în viața mea profesională atât de multe figuri, personalități, suflete... Deși nu aș putea să-i mai localizez pe toți în timp (uneori încerc, fără succes, atunci când o melodie, un cuvânt sau o scenă îmi amintesc de câte un fost elev, dar fără succes!), reușesc să identific școala și momentul, emoția stărnită și ce am învățat de la fiecare. Căci, da, ceea ce nu știu copiii despre noi, cei care avem rolul de profesor, este că, la rândul nostru, învățăm de la ei, în fiecare zi.

Ce am învățat eu de la elevii mei? Să fiu om, în primul rând. Să fiu empatică, să mă bucur de lucrurile mărunte, să râd și să glumesc în fiecare zi, să am o lume a mea. Am învățat că a măsura prin note ce și cât știe un copil este fals, că a lăuda sau a critica în plen este o mare greșală, că a judeca nu este dreptul meu. Că nu am voie să compar, că suntem atât de diferiți, că datoria mea este să-i ajut să scoată la iveală tot ce-i mai frumos și mai bun în ei, că dacă nu sunt capabilă de toate cele amintite nu am ce căuta printre ei.

Copii cu cerințe educaționale speciale au existat întotdeauna, indiferent că erau sau nu denumiți astfel, indiferent că li se acorda sau nu atenție, indiferent că frecventau o școală doar a lor sau de masă, că erau cu certificat sau fără, că aveau profesori pregătiți sau nu pentru a lucra cu ei.

Figuri de copii „altfel”? Pot umple pagini întregi cu exemple...

P. nu dorea să mai deseneze căluți, C. se dedubla și spunea că pisica ei a rezolvat tema greșit, T. nu a vorbit o lună, în primul an de școală, A. spunea că nu e băiat, V. citea foarte bine, dar nu înțelegea sensul cuvintelor, O. nu putea pricepe nici cei mai simpli algoritmi matematici. I. era foarte emotivă, drept care nu se putea concentra la niciun test, G. plângea dacă nu avea un adult alături, D. era complexată de propriul aspect, Ș. era violent verbal și fizic, S. se plictisea adesea (știa deja ceea ce colegii de-abia învățau). Z. nu putea respecta liniatura, X. pleca zilnic spre casă cu hainele murdare și despletită. Lista poate continua...

Ce am făcut concret și încă mai fac, pentru ca astfel de copii (diagnosticați sau nu, cu sau fără profesor de sprijin, care merg sau nu la psiholog sau la consilier) să-și găsească un drum și să depășească obstacolele vieții sau impuse de societate?

Mă străduiesc să intru zilnic în clasă cu zâmbetul pe buze. Le accept și le întorc îmbrățișările celor care doresc acest lucru. Îi ascult cu atenție când vor să îmi spună ceva. Nu insist asupra greșelilor, comunic asertiv. Evidențiez orice reușită, nu uit să folosesc un ton cald și glumesc de câte ori am ocazia. Insist asupra ideii de armonie și pe crearea de conexiuni emoționale. Încerc să stau printre ei și mai puțin la catedră și le amintesc, de câte ori pot, că nu calificativele ar trebui să fie motivația principală a învățării. Folosesc culoarea verde la corectat.

În procesul de predare pornesc de la ceea ce ei știu deja și îi ajut să descopere singuri utilitatea practică a celor studiate. Proiectele de grup sunt frecvente, iar atmosfera de lucru relaxată, cu reguli prestabilite împreună.

Exersăm foarte mult în clasă, scopul meu este ca toți să plece acasă cu lecția învățată. Ei știu că testele ne ajută pe toți să descoperim unde mai trebuie lucrat.

Folosesc jocuri, filmulețe, concursuri amuzante, îi las să-și aleagă modul de rezolvare a unei teme (cu creionul sau stiloul, pe caiet sau pe culegere, să scrie sau nu textul unei probleme, să sublinieze sau să noteze datele, să coloreze dacă li se pare important, să găsească rezultatul prin metoda cea mai simplă pentru ei). Îi încurajez să-și adreseze întrebări, să aprecieze lucrările sau prezentările colegilor. Mă ajută la crearea expozițiilor cu lucrări, la reșezarea mobilierului în funcție de activitate. Îi încurajez să se ajute reciproc. (În această perioadă repetă tabla înmulțirii împreună, în pauze. Sunt câțiva copii care rezolvă temele, folosind un grup de WhatsApp.)

Copiilor cu dificultăți în învățare le adaptez testele, întrebările și cerințele orale de asemeni, în funcție de problema fiecăruia. Responsabilitățile pe care le au în cadrul colectivului se pliază pe abilitățile lor.

Un aspect extrem de important este comunicarea cu familia. Știu povestea fiecăruia, condițiile familiale, mă întâlnesc frecvent cu părinții și stabilim de comun acord un plan. Astfel, la seria actuală, sunt 4 copii care merg la psiholog, unul dintre ei lucrează și cu un profesor de sprijin, în sistem privat, ceilalți au deja ședințe săptămânale cu consilierul școlar. O fetiță a reușit să renunțe la ecran (telefon, calculator, tv.) și face sport de performanță, cu rezultate remarcabile. De fapt, 95% dintre copii participă la o activitate extrașcolară aleasă de ei (karate, fotbal, patinaj-viteză, gimnastică, dans, canto, pictură, teatru etc.). Îmi place să cred că o parte dintre decizii reprezintă și meritul meu.

Cele amintite mai sus sunt abordările generale, dar fiecare copil are parte de programul personalizat, potrivit problemei. Îmi propun obiective pe termen scurt, colaborez cu logopedul școlii, cu consilierul școlar, cu psihologul/psihiatrul și cu părinții. Reconstruiesc permanent.

Sunt încântată că în ceea ce privește copiii cu cerințe educaționale speciale lucrurile au evoluat. Statul le acordă mai multă atenție, societatea îi acceptă și îi înțelege mai bine decât acum 10 ani, de exemplu, părinții au început să fie mai deschiși la comunicare și la găsirea de soluții împreună cu școala, profesorii sunt mai conștienți de faptul că e nevoie de formare

continuă în acest domeniu, accesul la informații utile e mai facil. Cred că nu va fi niciodată ușor, pentru niciunul dintre factorii educaționali. Dar orice progres contează.

Încă mă mai gândesc la foști elevi pe care i-am ajutat mai mult intuitiv, uneori mă macină gândul că n-am făcut suficient. Dar când primesc câte un mesaj sau o vizită, când citesc „Mi-e dor de dumneavoastră!” sau „Vă iubesc!”, când aflu că au mai trecut un examen sau că au un serviciu/o familie sau vreo reușită... e greu de exprimat în cuvinte satisfacția.

Acum, de exemplu, parcă o văd în ochi pe D., aplaudând de fiecare dată după ce povesteam ceva, cu ochii în lacrimi la ultima noastră întâlnire. S-a adaptat cu greu vieții de gimnaziu și de liceu, dar a evoluat constant. Anul acesta va da examenul de bacalaureat. Mă gândesc la ea și aștept cu nerăbdare mesajul prin care mă va anunța: *Am reușit, doamna!*

INTEGRAREA COPIILOR EMOTIVI ÎN CLASA DE ELEVI LA DEBUTUL ȘCOLARITĂȚII

GILDA SCHINDLER

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE”, PLOIEȘTI

Școala românească se confruntă în ultima vreme cu numeroase probleme de integrare a elevilor în diferitele clase ale învățământului de masă, probleme care apar dintr-o multitudine de factori sociali.

Odată cu preluarea clasei pregătitoare, la prima întâlnire cu părinții noilor învățăcei, solicităm informații despre aceștia. Această discuție este indispensabilă atât pentru noi, cât și pentru părinți. Nouă ne oferă o primă oglindă asupra celor pe care îi vom avea spre îndrumare timp de cinci ani, iar pentru părinți reprezintă ocazia mult așteptată de a-și prezenta copilul celei care îl va avea spre formare, spre educare. De fiecare dată, invariabil, în aceste convorbiri, nu se poate ca cel puțin 25% (sau poate mai mult) să nu afirme cu maximă responsabilitate că emotivitatea copilului său este accentuată, de unde și grija în abordarea acestuia ar trebui să fie pe măsură.

Desigur că nu toți copiii respectivi sunt hiperemotivi; multe dintre cazuri reprezentând doar îngrijorarea exagerată a părinților odată cu începerea școlii. Dar, dintre aceștia, sunt destui care sunt temători, care au emoții acute greu de stăpânit, sunt copii care nu-și pot adapta comportamentul exigențelor școlare.

De multe ori mi-am pus întrebarea de ce în ultima vreme numărul acestor cazuri este din ce în ce mai mare. Răspunsul la această interogare are mai multe fațete. Sunt factori multipli de ordin social care acționează asupra celor mici, determinându-le astfel de atitudini.

Un motiv ar fi inconsecvența cu care aceștia frecventează grădinița. Frica exagerată a părinților de a nu li se îmbolnăvi copilul, îi determină pe aceștia să îl rețină în a merge în colectivitate. Există mentalitatea greșită conform căreia nu e atât de important ce se face, ce se învață acolo, că familia poate suplini fără probleme toată activitatea unui educator specializat. Nu de puține ori, din discuțiile purtate cu părinții, am observat această opinie greșită pe care o au legat de educația timpurie. Ei au impresia că dacă le dau copiilor acasă să rezolve diferite

fișe pe care doamna educatoare le rezolvă în clasă cu preșcolarii, este mai mult decât suficient. Au convingerea că propriul copil nu a avut nimic de pierdut prin nefrecventarea grădiniței. Dar nimic nu e mai eronat – părinții au impresia că asimilarea unor noțiuni și formarea unor deprinderi de scriere și de mânuire a instrumentelor diverse de scris este suficientă. Ei nu acordă importanță unui alt aspect la fel de important – faptul că se maturizează emoțional, că dobândesc deprinderi ale activității în colectiv, că-și formează un comportament adecvat vieții în societate.

Un alt motiv al emotivității crescute la debutul școlarității este legat de lipsa interacțiunilor sociale ale copilului în afara familiei, interacțiuni altele decât grădinița. În ultima vreme am observat copii unici pentru numeroase familii extinse. Faptul că este un singur copil pentru trei, patru familii, îi limitează accesul acestuia la contacte sociale cu cei de vârsta lui. Sunt familii care, dintr-o dragoste prost înțeleasă, închid copilul într-un clopot de sticlă menit să-l apere de tot și toate. Copiii de genul acesta sunt obișnuiți ca toată lumea să le facă pe plac; ei nu pot face diferența între atingerile colegilor în timpul pauzelor, la joacă, și bullingul.

Totodată, o altă cauză a acestei emotivități este reprezentată de greșita gestionarea discuțiilor legate de începerea școlii, din cadrul familial. De mai multe ori am auzit afirmații de genul: „Nu ești cuminte?! Lasă că începi tu școala, vei vedea atunci!” sau „Să se joace măcar acum că dacă va începe școala, cine știe când va mai avea timp!”, etc. Toate aceste cuvinte nu fac altceva decât să creioneze în mintea copilului o imagine total deformată a școlii – școala este aceea care nu-l va mai lăsa să se joace, care îl va pedepsi pentru comportamente indezirabile, școala este un monstru care-i va aduce numai necazuri.

Este de la sine înțeles că bietul copil vine la școală cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, că nu va putea să audă nimic din ce îi spune doamna învățătoare din cauza fricii care a pus stăpânire pe el, că lacrimile care-i curg îl împiedică să vadă zâmbetele din jurul lui, că nu va dori decât să plece acasă și eventual să nu se mai întoarcă niciodată.

Luând în considerare toate aceste aspecte mi-am pus întrebarea ce se poate face pentru a facilita adaptarea școlară pentru acești copii.

Ca o primă măsură a fost aceea de a purta discuții cu părinții copilului în prezența acestuia. În cadrul acestor convorbiri, am insistat asupra aspectelor pozitive din activitatea școlarului, căutând nu numai să-l cunosc mai bine, ci să-l las și pe el să mă vadă interacționând normal, firesc, cu părinții lui, astfel încât să mă perceapă ca om în afara sălii de clasă.

O altă măsură a fost aceea de a permite elevilor să stea cu cine doresc ei în bancă. În fiecare luni dimineața, la prima oră, elevii își alegeau colegul de bancă. Acest lucru l-am putut realiza doar după câteva luni de la începerea școlii, perioadă necesară ca cei mici să se cunoască între ei cât de cât. Această măsură a avut impact foarte plăcut atât asupra copiilor, cât și a părinților. Elevii cu emotivitate sporită au putut sta cu aceia care le-au oferit suport emoțional, au reușit mai bine să se cunoască unul pe altul, mediul școlar nemaipărăndu-li-se a fi ostil.

De o deosebită importanță au fost diversele proiecte educative desfășurate la nivelul clasei, cum ar fi:

- *Ziua Șepcuțelor Colorate* – toți am venit la școală cu un asemenea accesoriu și fiecare l-a prezentat în fața clasei. Apoi, fiecare a desenat ceva reprezentativ pe șapca colegilor săi, așa încât s-au realizat obiecte ce vor sta ca amintiri plăcute ai anilor de școală.

- *Ziua Șosetelor Desperecheate* – simbol al copiilor cu sindrom Down – ocazie cu care elevii au făcut cunoștință cu cei mai puțin norocoși și cu aspecte specifice acestei maladii și au fost solicitați să realizeze afișe pe această temă.
- *Discursul de 1 minut* – elevii trebuie să prezinte un obiect, anotimp, întâmplare. Exercițiul are ca scop nu numai sporirea încrederii în sine, ci și activizarea vocabularului.

În toate aceste activități, am căutat să-i implic mai mult pe copiii hipersensibili, să-i determin să vorbească, să interacționeze cu noi, cu ceilalți. Fiecare intervenție a fiecărui copil era răsplătită nu numai cu un stimulent din partea mea, ca educator, cât mai ales cu aplauze din partea colegilor.

Se întâmplă însă ca toate aceste măsuri să nu aibă efectul scontat. Așa că, pentru o fetiță care nu era deloc obișnuită cu activitatea în colectiv, la una dintre seriile mele trecute, am apelat la

ajutorul din partea familiei. Le-am explicat că interesul nostru comun este să facilităm adaptarea copilului și de aceea, i-am solicitat să vină cu ea la școală, în fiecare zi, și să stea la toate orele. Astfel că, mama a însoțit-o la școală din septembrie până în aprilie. Înțelegerea mea cu dumneaei era ca aceasta să stea pe hol, pe un scaun, noi aveam ușa de la clasă deschisă așa încât fetița să fie convinsă că mama era afară. Astfel, era mai calmă și mai atentă la mine. O altă regulă pe care am instituit-o a fost ca mama să nu intervină pe timpul pauzelor, lăsând astfel copilul să interacționeze firesc cu ceilalți. Totodată am beneficiat și de ajutorul celorlalți părinți care au explicat acasă copiilor proprii această situație. În timp s-a realizat maturizarea emoțională a copilului, aceasta devenind una dintre cele mai silitoare eleve din clasă și mai dornică de a veni la școală.

Ca o concluzie la toate cele expuse mai sus, putem afirma următoarele: facilitarea integrării armonioase a copiilor hipersensibili în mediul școlar are o importanță deosebită. Ea este premisa reducerii abandonului școlar și determină dezvoltarea plină a copilului. În același timp, nu există rețete general valabile. Este foarte posibil ca ceea ce a fost de succes într-un caz, sau la o serie de copii, în alte condiții să nu fie deloc eficient.

Este clar că în fiecare an, noi, învățătorii, ne confruntăm cu situații diferite, cu provocări diverse care ne solicită toată atenția și pregătirea. Însă certitudinea este următoarea: cu tact pedagogic și respect față de copii putem să-i determinăm să considere clasa o a doua lor familie și să vină cu drag la școală.

MANAGEMENTUL CALITĂȚII ÎN EDUCAȚIE

ȘERBAN DIANA-ELENA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL VASILE”, PLOIEȘTI

Privind școala din perspectiva sistemică, principala ei funcție este de a transforma „intrările” (elevii, profesorii, valorile culturale, etc.) în „ieșirile” dorite (rezultatele educației

școlare, oameni educați cu noi informații și cunoștințe, noi valori). Întreaga structură este subordonată misiunii organizaționale, care este educația. Pentru aceasta, managerul îndeplinește funcțiile manageriale în cadrul domeniilor funcționale prin care sunt atinse finalitățile organizaționale (proiectul, organizarea, conducerea operațională, controlul). Prin urmare, școala este o organizație în comunitate, dar și o instituție care reprezintă o activitate socială, structurată printr-un set de norme și modele de comportament socialmente recunoscute. Asigurarea calității educației este realizată printr-un ansamblu de acțiuni de dezvoltare a capacității instituționale de elaborare, planificare și implementare de programe de studiu, prin care se formează încrederea beneficiarilor că organizația furnizoare de educație satisface standardele de calitate.

Asigurarea calității educației este centrată preponderent pe rezultatele învățării exprimate în termeni de cunoștințe, competențe, valori și atitudini și vizează trei domenii fundamentale, pentru care se stabilesc criteriile specifice. Aceste domenii sunt: capacitatea instituțională, eficacitatea educațională și managementul calității.

Capacitatea instituțională rezultă din organizarea internă și infrastructura disponibilă pentru a îndeplini obiectivele programelor educaționale. Instituția trebuie să dispună de un sistem de conducere și administrare, să aibă o bază materială și resurse financiare necesare funcționării stabile pe termen scurt și mediu, precum și resurse umane pentru a realiza obiectivele propuse.

Eficacitatea educațională constă în mobilizarea de resurse umane și financiare, cu scopul de a determina elevii să obțină rezultate cât mai bune în învățare. Pentru obținerea acestora trebuie organizate procesele de predare și învățare în termeni de conținut, metode și tehnici, resurse, selecție a elevilor și a personalului didactic, astfel încât acea instituție să obțină acele rezultate pe care și le-a propus prin misiunea sa.

Managementul calității rezultă din structurile, practicile și procesele prin care se asigură în instituție îmbunătățirea continuă a serviciilor educaționale. Acesta trebuie să fie centrat pe acele strategii, structuri, tehnici și operații prin care instituția demonstrează că își evaluează performanțele de asigurare și îmbunătățire a calității educației și dispune de sisteme de informații care demonstrează rezultatele obținute în învățare.

Controlul calității în școli se realizează printr-o autoevaluare internă și o evaluare externă a rezultatelor. Evaluarea internă este realizată de o comisie constituită la nivelul fiecărei unități de învățământ preuniversitar, iar cea externă de Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP). Prin înființarea Comisiei pentru Evaluarea și Asigurarea Calității (CEAC) se urmărește îmbunătățirea calității întregii activități din școală, revizuirea și optimizarea strategiilor educaționale de la nivelul unității școlare. Membrii comisiei implementează sistemul de management al calității, stabilesc standardele de referință, indicatorii de referință și metodele de evaluare a calității în unitatea respectivă. De asemenea, colaborează cu toți membrii implicați, identifică punctele sensibile ale sistemului de educație din unitate, cauzele acestora și propun soluții pentru îmbunătățirea lor. Drept urmare, Comisia de Evaluare și Asigurare a Calității existentă în fiecare școală elaborează și coordonează aplicarea procedurilor de menținere și dezvoltare a calității, evaluează activitatea fiecărui profesor și a fiecărui program.

O școală eficientă și eficientă este o bună premiză pentru dezvoltarea personală a indivizilor din comunitate, dar și pentru dezvoltarea comunitară în ansamblul ei.

Bibliografie

- Țoca, I., Spuză, L.E. (2010), „Managementul calității pentru învățământul preuniversitar”, Editura Didactică și Pedagogică, București
- Josan, Simona, „Lecții de management și calitatea educației”, Tribuna învățământului, nr. 649, 2005

CUM PUN ÎN VALOARE UN COPIL CU DEFICIENȚE?

ȘUGĂ SIMONA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE BĂLCESCU", MUNICIPIUL PLOIEȘTI

Termenul "copil cu deficiențe" se referă la un copil care întâmpină dificultăți în dezvoltarea fizică, mentală sau emoțională în comparație cu majoritatea copiilor de vârsta sa. Deficiențele pot fi de natură fizică, intelectuală, senzorială sau comportamentală. Este important să se abordeze aceste situații cu sensibilitate și să se ofere sprijin adecvat pentru a ajuta copilul să-și atingă potențialul maxim.

Copiii cu deficiențe pot întâmpina diverse dificultăți la școală, care pot varia în funcție de natura deficienței. Acestea include următoarele aspecte:

- Dificultăți în învățare: pot avea nevoie de metode de predare adaptate și suport suplimentar pentru a înțelege și reține informațiile.
- Probleme de comunicare: copiii cu deficiențe de vorbire sau limbaj pot avea dificultăți în exprimarea sau înțelegerea informațiilor.
- Dificultăți sociale: aceștia pot întâmpina provocări în interacțiunile sociale sau în dezvoltarea abilităților sociale, ceea ce poate afecta relațiile cu colegii.
- Accesibilitate: clasele și materialele didactice pot necesita adaptări pentru a le oferi acces copiilor cu deficiențe fizice sau senzoriale.
- Necesități de asistență suplimentară: copiii cu deficiențe pot avea nevoie de asistență personală sau profesioniști specializați pentru a face față cerințelor școlare.
- Provocări emoționale: copiii cu deficiențe pot fi mai susceptibili la stres și anxietate, având nevoie de sprijin emoțional suplimentar.

Este crucial ca școlile să ofere un mediu inclusiv, adaptat nevoilor individuale ale fiecărui copil cu deficiențe, și să colaboreze strâns cu părinții și specialiștii pentru a asigura progresul optim al acestora în sistemul educațional.

Punerea în valoare a unui copil cu deficiențe implică o abordare pozitivă și susținătoare. Iată câteva moduri care au funcționat în activitatea mea de la clasă cu un elev cu C.E.S:

1. Recunoașterea calităților și reușitelor: focalizarea pe calitățile și reușitele individuale ale copilului, evidențindu-i potențialul și realizările.
2. Fixarea de obiective realiste: stabilirea de obiective accesibile și sprijinirea copilului în atingerea lor, astfel încât să se simtă încurajat și motivat.

3. Susținere în dezvoltarea abilităților unice: identificarea și încurajarea abilităților unice ale copilului, oferindu-i oportunități să-și dezvolte pasiunile și talentele.
4. Crearea unui mediu inclusiv: trebuie să ne asigurăm că mediul în care copilul învață și se dezvoltă este deschis, prietenos și adaptat la nevoile sale.
5. Colaborare cu părinții: implicarea părinților și familiei în procesul educațional, oferindu-le informații și sprijin pentru a consolida abordarea pozitivă acasă.
6. Promovarea autonomiei: încurajarea copilului să-și dezvolte autonomia și independența în funcție de capacitățile sale, adaptând sarcinile la nivelul său de dezvoltare.
7. Educație pentru colegi: organizarea de activități care să promoveze înțelegerea și prietenia între copiii cu deficiențe și ceilalți colegi, construind astfel un mediu social pozitiv.
8. Asistență profesională: colaborarea cu specialiști în educația specială, terapeuți sau consilieri pentru a oferi sprijin și ghidare suplimentară.

Pentru a pune în valoare un copil cu deficiențe avem nevoie de acceptare, încurajare și crearea unui mediu care să sprijine dezvoltarea sa într-un mod pozitiv și inclusiv. În susținerea dezvoltării abilităților unice ale unui copil cu deficient este important să adoptăm o abordare personalizată și să ne concentrăm pe potențialul său individual. Iată câteva strategii care am observat că dau rezultate în activitatea de predare, învățare și evaluare:

- Evaluare individuală: înțelegerea nevoilor și abilităților specifice ale copilului prin intermediul unei evaluări individuale. Acest lucru ne va ajuta să ne adaptăm planurile și intervențiile în mod corespunzător.
- Colaborare cu specialiștii: lucrând împreună cu profesioniști în domeniul educației speciale, terapeuți și alți specialiști contribuim la dezvoltarea strategiilor adaptate la nevoile unice ale copilului.
- Implementare a tehnologiei de asistență: utilizarea tehnologiei de asistență pentru a sprijini copilul în dezvoltarea și îmbunătățirea abilităților specifice, cum ar fi aplicații sau dispozitive adaptative.
- Activități personalizate: dezvoltarea activităților care să încurajeze și să susțină abilitățile unice ale copilului. (Alegem activități care să se potrivească intereselor și pasiunilor sale).
- Sprijin emoțional și motivațional: oferim sprijin emoțional și motivațional constant pentru a consolida încrederea și determinarea copilului în dezvoltarea abilităților sale unice.
- Feedback constructiv: furnizăm feedback constructiv și încurajator, evidențiind progresele și eforturile depuse de copil în dezvoltarea abilităților sale.

Am observat că a funcționat bine implicarea copilului în activități sociale, acestea oferindu-i oportunități de interacțiune și prietenii, utilizarea resurselor tehnologice, cum ar fi aplicațiile interactive, care pot face învățarea mai atractivă și captivantă, recompensele pozitive și aprecierile de genul “ ce oră interesantă am avut pentru că nu ne-am întrerupt, a fost liniște , am reușit să parcurgem tot ce ne-am propus, fiecare elev a putut răspunde, ne-am gestionat timpul corect. Sunt foarte mulțumită de ceea ce am reușit să facem la această lecție”.

În concluzie aș spune că sarcina de a lucra cu acești copii cu deficiențe, deși dificilă și uneori copleșitoare are satisfacții atunci când reusești să contribui măcar puțin la starea lor de bine.

Bun găsit!

Numele meu este A, în luna martie împlinesc 12 ani și sunt clasa a 3-a.

Am 47 de cromozomi, față de 46 câți aveți voi. La mine cromozomul buclucaș este agățat de perechea 21, așa că am sindromul Down.

Nu știu dacă ați fost informați, dar sunt trei tipuri de sindrom Down sau trisomie 21:

- de tip translocăție - prezentă în 2-3 % din cazuri (ereditar de la unul din cei 2 părinți)
- de tip mozaic - prezentă în 2% din cazuri – nu toate celulele sunt afectate
- de tip standard sau liberă în 95% din cazuri – fiecare celulă este afectată, având 3 cromozomi în perechea 21

Se mai numește și cromozomul dragostei, pentru că toate persoanele cu sindrom Down sunt calde, iubitoare, sociabile, vesele, empatic.

La mine s-a descoperit la naștere, dar a fost nevoie și de o analiză de sânge, numită cariotip. În urma cariotipului s-a dovedit că am trisomia 21 liberă, omogenă, adică am toate celulele afectate.

Acest cromozom m-a pus în fața multor provocări. Copiii cu sindrom Down nu fac multe lucruri de la sine sau spontan, ci toate le învață.

Așa că, de când m-am născut a trebuit să fac terapii:

- masajele faciale ca să reușesc să sug, să înghit laptele (cca 50 ml într-o oră și jumătate)
- masajele și gimnastică medicală pentru întărirea musculaturii
- de la 4 luni fac kinetoterapie ca să învăț să mă rostogolesc, să învăț cum să pun cotul ca să mă pot ridica și să reușesc să merg, în sfârșit, în jurul vârstei de 2 ani.
- de la 2 ani fac logopedie ca să reușesc să vorbesc. La vârsta de 3 ani am zis pentru prima dată "mama"

Aceste terapii vor fi necesare toată viața. În fiecare zi, în afară de sâmbătă și duminică am logopedie, kinetoterapie, terapie ocupațională, sport, dansuri, karate.

Vorbesc greu, dar dacă ai răbdare să mă ascuți o să înțelegi ce îți spun.

Bine, pe "limba" mea vorbesc non stop, turui toată ziua. Mama, tata și sora mea V înțeleg. Și dacă nu înțeleg fac tot posibilul să găsesc o metodă să le arăt ce vreau să zic.

Și mai este cineva care mă înțelege : doamna mea învățătoare.

Să vă povestesc parcursul meu academic de până acum.

La vârsta de 4 ani am început grădinița de masă, la stat. Două doamne inimoase care au făcut tot posibilul să mă integreze, care m-au iubit și m-au acceptat așa cum sunt și pe care mi le amintesc și acum, arătându-i-le tot timpul mamei în fotografii. Nu am avut însoțitor la grădiniță, nu am avut profesor de sprijin, nu a venit nici măcar o dată să mă vadă psihologul arondat.

La vârsta de 8 ani părinții s-au pregătit pentru înscrierea mea la școala de cartier. Surpriză: nu am fost acceptată. Doamna învățătoare de acolo nici nu a vrut să mă vadă. Așa că,

mama a început să caute “omul” care să mă accepte, nu școala. Și a găsit! Sunt la o școală de masă, particulară, o școală de o altă religie. Aici am cunoscut-o pe doamna mea, care m-a iubit și pe care am iubit-o din prima zi.

Nu mai avusese în clasă copii cu dizabilități, nu mai văzuse un copil cu sindrom Down, dar a zis: Este ca orice alt copil, doar că are ritmul ei!

Și-a dat seama că nu am cum să fac față programei școlare, așa că mi-a adaptat programul la “ritmul” meu. Spre exemplu, la clasa pregătitoare eu am învățat doar cifrele de la 1-10. De multe ori nu reușeam să le scriu, doar le recunoșteam, iar dânsa mă încuraja de fiecare dată. A “strâns” copiii în jurul meu și m-a integrat. Le-a vorbit despre sindromul Down lor și părinților lor, așa că toți mă accepta și mă ajută când am nevoie. Mă vedea că obosesc la ore, așa că mă lăsa să colorez, să mai ies pe bancuța din fața clasei, dar fără să mă scape din ochi. A acceptat și a solicitat sfaturile părinților și terapeuților mei. Ceea ce este minunat la această școală este că toți sunt ca o familie. Toți se implică când un copil are nevoie de ajutor, de la portar, șofer și până la director și nu este o exagerare ce vă spun, ci este purul adevăr. Au înțeles foarte repede toți că eu trebuie să devin independentă, fie că reușesc să vorbesc, să scriu sau să citesc. Așa că particip la toate activitățile organizate de școală, care se fac săptămânal : olărit, ateliere culinare, grădinărit etc.

Din clasa a 2 -a școala are un nou psiholog, o doamnă minunată, care lucrează cu mine de minim două ori pe săptămână, pro bono. Așa că la școală este o întregă echipă: doamna învățătoare, doamna psiholog, doamna cu care fac logopedie și părinții mei. Nici la școală nu am profesor însoțitor, de altfel statul nici nu alocă astfel de profesori școlilor particulare, cu toate că este acreditată.

Așa că, datorită celor povestite mai sus pot să citesc și să scriu cuvinte alcătuite din două - patru litere, vorbesc mai bine și fac operații simple fără trecere peste ordin.

Nu este ușor să ai în clasă un copil cu hândicap, iar părinții ce au asemenea copii știu cât de greu este pentru dumneavoastră, să nu credeți că nu știu. Dar dacă veți avea deschidere, empatie și veți accepta să lucrați ca o echipă - profesor, părinte, terapeut – totul va fi bine, iar satisfacția de reușită ...imensă!

Nu știu dacă o să vină o vreme să scriu sau să citesc cum trebuie, dar nu ajungeam aici dacă în viața mea nu apăreau acești oameni care să mă accepte și să își dorească să facă din dizabilitatea mea o abilitate și nu învățam atât de multe lucruri dacă nu eram între copiii tipici.

Poate pentru unii aceasta este o poveste, dar pentru mine este realitatea.

Fără acceptarea, ajutorul, dedicarea și implicarea cadrelor didactice, noi, copiii cu dizabilități nu avem nicio șansă.

Aș vrea să aveți ocazia să cunoașteți o persoană cu sindrom Down.

Vă va schimba viața!

Cu drag,

A.

Argument- am ales această temă, pentru că, oricărui copil îi plac animalele. Am în clasă, un băiețel, *special*, B.M. Nu a vorbit cu mine 2 ani, vorbea cu o singură colegă. Într-o zi, speriată că nu reușesc, am pus-o pe ea să îl întrebe ce animal i-ar plăcea. A fost ideea care a spart gheața. Le-am pus acest film. A fost ziua în care, B. a venit la mine și mi-a spus: *Poți să vorbești cu mama mea să –mi ia un câine d-ăsta?*

A primit câinele. Din ziua aceea s-a schimbat viața tuturor. Acasă. La școală.

Și a venit ziua în care un copil, mi-a spus: *Doamna, nu te voi uita niciodată.*

Hachi: A dog s tale, este titlul original al unui film american lansat în 2009, povestea unui câine dintr-o rasă creată în Japonia, Akita. Filmul este un *remake* al producției japoneze din 1987 *Hachiko Monogatari* al lui Kaneto Shindo, și este inspirat dintr-un caz real al unui câine Akita, Hachiko, care a trăit în Japonia între 1923 și 1935. Versiunea americană este regizată de Lasse Hallström după un scenariu, unde, alături de Stephen Lindsey îl regăsim și pe Kaneto Shindo, realizatorul filmului din 1987. Filmul este produs (plătit) de vedeta americană Richard Gere, care este, alături de câine, protagonistul filmului.

Mutarea poveștii în context american a reușit să creeze conflictul, povestea unui câine japonez, cu un stăpân japonez viețuitor, în Japonia nu este un caz, e ceva aproape obișnuit sau oricum mai des întâlnit decât oriunde altundeva. Un câine de rasă japonez în America cu stăpân american creează conflictul, este un **caz**, atrage atenția.

Povestea începe cum într-o școală, unde, un elev își prezintă eroul personal, câinele bunicului sau, Parker Wilson interpretat de Richard Gere, găsit într-o gară feroviară undeva în Rhode Island, USA. Câinele este o rasă rară în USA, Akita. Rasa și gara sugerează că vine *de departe*, și vine cu nume scris pe zgardă, Hachi, numărul norocos 8, în japoneză, sugerând că Hachi nu are stăpân ci este o vedeta un partener, pentru prof Parker Wilson. În filmele cu copii sau animale, aceștia sunt automat vedetele, adulții având rolul greu, de a pune în evidență protagoniștii. În Hachi, de la început se stabilește parteneriatul dintre vedete, câinele și profesorul. Chiar dacă este mic câinele nu *se lasă* dresat, are personalitate, face ce vrea. Toată construcția dramatică a filmului este concentrată în jurul celor două personaje, profesorul Parker și partenerul său câinele Hachiko, tot filmul este *ținut* de cei doi, ceilalți actori fiind aproape figuranți cu replici, de aceea când dispăre prof Parker Wilson partenerul său, cealaltă vedetă, Hachiko preia filmul.

Vedeta episodică Hiroyuki Tagawa, actor american de origine japoneză, prof. Ken Fujiyoshi, prietenul lui Parker în film, se adresează în japoneză câinelui ca unui om, recunoscându-l ca protagonist (un câine crescut de mic în SUA nu trebuie să știe *comenzi* în japoneză chiar dacă este de rasă japoneză) care, la fel ca Hachiko și el pierduse cel mai bun prieten. Filmul continuă până dispăre și cealaltă vedetă, Hachiko, la gară, unde a început totul, așteptându-l pe prietenul său Parker, care murise cu ani în urmă, până la propria moarte.

Povestea și numele Hachiko vor traversa generații, un alt câine va purta numele eroului nostru și povestea este citită, la școală, de nepotul profesorului Parker Wilson împărtășindu-ne exemplul de loialitate și prietenie cum a zis bunicul Parker * *Nu trebuie să uităm niciodată pe cei pe care i- am iubit**

ÎNVĂȚAREA EFICIENTĂ ÎN ȘCOALA INCLUZIVĂ

PROF. VASILE NICOLETA CLAUDIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU”, PLOIEȘTI

Conceptul de învățare este definit diferit de la un teoretician la altul. Însușind mai multe teorii, învățarea poate fi considerată „procesul dobândirii experienței individuale de comportare” (Leontiev). Astfel, prin învățare nu se acumulează doar informații, ci se formează gândirea, sentimentele, voința, personalitatea. Tot ceea ce nu este înăscut este învățat, se formează în experiență, prin contactul cu mediul social și cel natural.

Formele învățării sunt:

- Spontane, neorganizate, ce se desfășoară în familie, în grupurile de joacă, reprezentând o formă socială de învățare;
- Sistematică, realizată special în școli ori în cadrul diferitelor strategii de instruire, punându-se accentul pe dezvoltarea laturii intelectuale și mai puțin pe planul motivației, al valorilor, al sentimentelor.

Nucleul principal al învățării sistematice este învățarea școlară, cuprinzând procesul de educare ce are loc în școli și instituții. În învățarea școlară accentul principal cade pe formarea intelectuală.

Fiind un proces complex, oamenii de știință au studiat învățarea pe animale, rezultând diferite teorii. Elevii trebuie să fie activi în acest proces, dacă dorim ca gândirea lor să se dezvolte, să fie pusă în fața unor probleme, mobilizându-se toate resursele existente pentru formarea și dezvoltarea de operații mintale.

Valoarea, performanța și eficiența învățării sunt influențate de anumite condiții:

- Participarea individuală a elevului (temperament, capacitate intelectuală, participare afectivă, motivație, aptitudini, înclinații, interese, aspirații);
- Volumul, calitatea și inteligibilitatea cunoștințelor;
- Exercițiul, repetițiile teoretice și practice, sistematice;
- Competențele profesionale, pedagogice și morale ale profesorilor;
- Calitatea vieții școlare;
- Componenta procesului de învățământ: obiective, conținuturi, mijloace și forme de activitate didactică, relația profesor-elev;
- Influențe socio-culturale: dezvoltarea culturii, a cărții, a acțiunii culturale artistice, gradul de cultură, relațiile între familie, școală și societate.

Rolul profesorului este de a facilita motivația elevului prin accentuarea atracțiilor, prin implicarea lor în sarcini captivante și evitarea situațiilor jenante sau de eșec.

Procesul de învățare necesită un consum mare de energie umană. Raportat la unitatea de timp, acest consum este egal cu intensitatea muncii elevului, care nu se poate desfășura la fel pe tot parcursul activităților. În legătură cu învățarea școlară, se menționează existența unei stări de învățare exprimată prin funcții psihice implicate în această stare. În activitatea de învățare se formează procese psihice, cum ar fi : atenția, percepția, memoria, gândirea, voința.

Învățarea se desfășoară pe baza unui sistem de acțiuni și operații diferențiate de la elev la elev, în funcție de nivelul dezvoltării psihice al fiecăruia și de conținutul situațiilor de instruire. Elevul învață și se dezvoltă intelectual, acționând. Acțiunile externe cu obiectele, printr-un proces de analiză, comparație, sinteză și generalizare, proces dirijat de profesor, se transformă pe plan mental în operații intelectuale, în scheme de gândire, este vorba de o aspirație spre integrare socială, o dorință de afiliere.

Educația incluzivă este un proces permanent de îmbunătățire a instituțiilor școlare, având ca scop valorificarea resurselor pentru a sprijini participarea tuturor elevilor din comunitate la procesul educațional, inclusiv pentru cei cu dizabilități, supradotați sau cu talente deosebite. Incluziunea are **o rațiune educațională** (trebuie să dezvolte metode de predare care să abordeze diferențele individuale și să beneficieze toți copiii), **o rațiune socială** ((se poate schimba atitudinea de discriminare, punând astfel bazele unei societăți echitabile care încurajează oamenii să trăiască împreună în pace), **o rațiune economică** (este mai puțin costisitor să construiești școli care să educe toți copiii împreună).

Copiii cu cerințe educaționale au nevoie de sprijin. Iată câteva metode de lucru cu elevii cu nevoi speciale integrați în sistemul de învățământ de masă:

1. În timp ce clasa lucrează o activitate, profesorul se poate ocupa de unul sau doi copii, reluând cu aceștia principalele puncte ale lecției sau ajutându-i să înceapă singuri sarcina legată de subiectul lecției.
2. Copiii pot fi organizați pe grupe, pe nivele de abilitate. Profesorul poate trece de la un grup la altul, pentru a oferi asistență adecvată necesităților celor din fiecare grup.
3. Copilul cu cerințe speciale poate lucra împreună cu alt coleg.

În cazul orelor de limbă și literatură română, se pot utiliza următoarele metode care pot duce la un progres școlar pentru copiii cu deficiențe:

- Proiecțiile în perechi (perechile alcătuiesc o scurtă compunere cu o listă de cuvinte dintr-un text pe baza unei predicții. Elevii sunt încurajați să emită idei și să își valorifice experiența personală)
- Brainstormingul(copiilor li se cere să scrie ce le vine în minte la auzul cuvântului **Prietenie** în cazul textului *Platanos de D. Ruști*)
- Ciorchinele (o metodă care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei)

Bibliografie:

1. <http://www.pshihopedagogie.blogspot.com/învățare-școlară-orientări>
2. <http://www.edict.ro/incluziunea> copiilor cu ces

În societatea de astăzi un deziderat extrem de important este integrarea în clase/școli de masă a copiilor care au cerințe educaționale speciale. Consider acest lucru ca fiind unul cât se poate de corect și normal, ținând cont, în primul rând de dreptul fiecăruia la educație.

De-alungul carierei mele (26 de ani de învățământ) am avut o singură experiență cu un astfel de copil, el având tetrapareză, probleme grave de vedere(20%) fiind născut la 6 luni. Pe tot parcursul celor 5 ani de ciclu primar, a fost însoțit de o persoană(bona- fostă educatoare) care s-a dovedit a fi pentru mine și pentru ceilalți copii din clasă un real ajutor.

Cum era H.D, băiatul cu ochi verzi?

Ce a însemnat pentru noi „conviețuirea,, cu H.D?

Ce lecții de viață ne-a oferit „conviețuirea cu H.D ?

Recunosc, primul impuls pe care l-am avut atunci când mi s-a comunicat că voi avea un copil „deosebit,, care va fi însoțit permanent de o persoană , nu am fost deloc încântată. Persoana ce-l însoțea reprezenta pentru mine un intrus,dar... timpul mi-a demonstrat cât de mult m-am înșelat. Această persoană a devenit repede atât pentru mine cât și pentru ceilalți copii un om de încredere și de nădejde.

Cum era H.D, băiatul cu ochi verzi ?

MINUNAT !!!!!

Este,până în acest moment și, au trecut de-atunci 7 ani, cel mai ambițios,cel mai sincer copil, cel mai devotat prieten și cel care a arătat o voință nemaîntâlnită de mine până atunci.

Pentru că părinții nu au vrut să adaptez programa ,, nu vreau școală specială,, l-am tratat pe D. ca pe oricare alt copil din clasă,doar că am acceptat ca notițele să fie luate de doamna care îl însoțea,doamna M., la teste tot dânsa scria, dar ce dicta D. Greu a fost în clasa întâi, pentru că din cauza problemelor de vedere în special, se încadra destul de greu pe spațiu(din acest motiv i-am creat un caiet cu liniatură tip 1/ 2 cu spațiu mai larg) și așa și-a însușit scrisul.

RĂBDARE!!! Acesta este cuvântul de bază și apoi EMPATIE.

Aveam răbdare cu toții, atunci când D.trebuia să vorbească (vorba greu) să citească sau să rezolve exerciții la tablă.

Copiii din clasă l-au acceptat imediat, fără să fie nevoie să intervin ,poate și pentru că era un copil foarte plăcut. Îmi aduc aminte că avea o simpatie aparte față de o fetiță, T. pe care și-o dorea mereu în preajmă și, contrar a ceea ce mulți ar face poate, T era cea mai bună prietenă a lui,atât de empatică, încât pauzele de obicei le petreceau vorbind sau....dansând(T.îi plăcea dansul). La o petrecere de Crăciun au format împreună cu alți doi copii o trupă rock ,iar D a fost un deliciu.

În fiecare dimineață doamna M,persoana care-l însoțea, îmi povestea cum își rezolvau temele(Lori,adică eu, a zis să adunăm mai întâi unitățile apoi zecile,deci...; sau, azi a fost foarte nervos nu am reușit să facem) .

În situațiile de acest gen aveam o discuție cu el, să aflu cauza și am observat că aceste situație de furie apăreau atunci când volumul de temă era puțin mai mare – am redus pentru el sau când era foarte obosit.

Relația mea cu familia lui a fost una extrem de strânsă, sinceră și apropiată. Această familie și-a putut permite operații grele și costisitoare în Turcia, operații care l-au ajutat să se deplaseze mai ușor și de asemenea, să plătească o persoană calificată(așa cum am spus dna M era fost cadru didactic). Din punctul meu de vedere acest lucru a fost esențial în dezvoltarea lui D.

A terminat clasa a IV-a știind să citească și să scrie, era capabil să răspundă la întrebări pe baza textului, să alcătuiască enunțuri simple sau dezvoltate, să identifice părțile de propoziție sau de vorbire, și-a însușit deprinderea de calcul, știa tabla înmulțirii și a împărțirii, rezolva probleme cu 2/3 operații.

Evaluările de clasa a IV-a au demonstrat dezvoltarea extraordinară a lui, un copil cu grave probleme de sănătate.

Am avut o satisfacție enormă să-l văd în clasa a IV –a atât de Bine.

Eram mandră de el!

Ce a însemnat pentru noi „conviețuirea cu H.D?

O permanentă adaptare la nevoile lui, dar nu numai....cei care aveau dificultăți de învățare sau înțelegere a unui concept erau ușor acceptați și ajutați de către copiii(nu râdem ci ajutăm)

Ce lecții de viață ne-a dat „conviețuirea „ cu H.D?

Una singură, dar extrem de importantă

- NU ETICHETA!
- NU JUDECA!
- DE LA ORICINE AI DE ÎNVĂȚAT, DOAR ASCULTĂ-L!

Mi-e dor de H.D!!!

El este acum un adolescent de clasa a XI –a , într-o școală cu internat din Austria, pasionat de informatică.

A plecat din țară după clasa a V – a, urmată la o școală specială din Ploiești, pentru că.....,ăștia cred că sunt un prost,, „tot ce-am învățat cu Lori se pierde,,

Șansa lui a fost că părinții și-au permis să-i ofere „ o altă soartă,, dar câți ca el?

<http://bsd.centre.ubbcluj.ro/buchetel-de-povestiri-despre-educatie-incluziva-marinela-ioanaparasca/>

Într-o clasă incluzivă, rolul profesorului nu se limitează doar la transmiterea de cunoștințe, ci include și crearea unui mediu propice pentru dezvoltarea fiecărui elev, indiferent de nevoile sale educaționale speciale. Un profesor într-o astfel de clasă trebuie să fie un facilitator, antrenor, mediator, dar și o persoană competentă în utilizarea tehnologiilor digitale. Aceste tehnologii au devenit instrumente esențiale nu doar pentru procesul de predare-învățare, ci și pentru a susține incluziunea și participarea activă a tuturor elevilor, indiferent de particularitățile individuale. Utilizarea creativă și adecvată a acestor resurse poate transforma experiențele educaționale și poate oferi oportunități egale de învățare pentru toți elevii. Printre calitățile unui profesor în educația incluzivă, calm, echilibru, flexibilitate, creativitate, toleranță, deschidere la acceptarea diversității, ar trebui să se regăsească și cel de facilitator, antrenor, mediator, expert, ghid, animator, iar pentru a putea să facă față provocărilor educaționale și persoană cu abilități de utilizare a calculatorului.

Utilizarea tehnologiilor digitale în educația incluzivă are rol important atât pentru comunicare, colaborare, dezvoltare profesională, cât și pentru a îmbunătăți incluziunea și implicarea activă a copiilor din preprimar, primar, gimnazial și liceal. Proiectarea activității didactice de învățare ar trebui să plece de la particularitățile individuale ale elevilor cu diferite tipuri de nevoi folosind atât jocuri cât și activități de grup ce vor da șanse egale elevilor la educație.

Printre metodele de evaluare digitală se pot enumera:

- portofoliul digital al elevului (foto, video, text) care se poate realiza folosind aplicațiile Word Art, Chatter Pix Kid, Google Slides, Padlet, Wakelet, Class Dojo, etc;
- documentarea sau realizarea de materiale foto/video în cadrul unui proiect cu temă data folosind aplicații ca Stop Motion, Flipgrid, Quik, etc;
- turul galeriei virtuale – cu ajutorul căreia se poate realiza evaluarea colegilor și a muncii în echipă cu Padlet, Flipgrid etc.;
- auto-evaluare și autorefecție într-un jurnal de învățare online (foto, video, text) cu Padlet, Google Doc, Word Doc, Powerpoint, Google Slides, Mindmaps etc.

Printre platformele și aplicațiile care facilitează interacțiunea și învățarea elevi/profesori, elevi/elevi, sunt:

KAHOOT - platformă gratuită de învățare bazată pe joc și tehnologie educațională. A fost inventată pentru a fi accesibilă tuturor persoanelor, la clasă sau în alte medii de învățământ din întreaga lume.

Accesați <https://support.kahoot.com/hc/article...> pentru a afla mai multe despre conectarea la Kahoot!

GOOGLE FORMS - aplicație care face parte din pachetul de instrumente **G.Suite** pus la dispoziție de Google, prin care poți crea și administra chestionare online gratuit.

Accesați https://www.google.com/intl/ro_ro/forms/about/ și sunt sigură că munca ta online se va simplifica!

ASQ - platformă educațională gratuită creată de o echipă de profesori români care crede că educația digitală are un rol important în viitorul copiilor. Scopul platformei este de a oferi copiilor o experiență de învățare cât mai completă, dinamică și interactivă, iar asta presupune accesul la conținut interactiv, la teste și funcții de autoevaluare, și nu în ultimul rând, la jocuri și competiții alături de colegi pe baza noțiunilor învățate.

Accesați <https://asq.ro> pentru a afla mai multe despre conectarea la ASQ!

QUIZZZ - platformă în care se pot crea evaluări, dar și lecții care să le includă. Aplicația este concepută pentru a participa la activități de grup și de a studia pe cont propriu. Pentru a crea și găzdui chestionare pentru alții, puteți să creați un cont gratuit la www.quizizz.com.

PADLET - este un instrument digital colaborativ, simplu de utilizat, unde elevii pot încărca teme pe avizierul creat de profesor, pot aprecia temele colegilor sau pot realiza aviziere virtuale multimedia, în echipă, pentru a demonstra o idee, pentru a susține o prezentare, pentru a indica și comenta resurse relevante pe o temă dată etc. Avantajul aplicației Padlet este că este gratuită.

Pentru a descoperi acest instrument atractiv și captivant accesați <https://padlet.com/>.

FLIPGRID - este o platformă gratuită de videoclipuri care permite înregistrarea și editarea videoclipurilor interactive între profesori și elevi. Cu ajutorul acestei aplicații, profesorii pot crea subiecte și pot oferi sugestii pentru a ghida răspunsurile elevilor, iar elevii își pot dezvolta abilitățile de comunicare orală, gândire critică putând astfel să ofere/primească feedback de la profesori sau colegi.

Accesați <https://info.flipgrid.com/> pentru a descoperi acest instrument uimitor!

EDPUZZLE vă permite să transformați orice videoclip într-o lecție dinamică. Alegeți un videoclip dintr-o mare varietate de canale video verificate sau pur și simplu încărcați-l pe al dvs. Apoi, încorporați propriile întrebări, voiceover sau note audio pentru o implicare maximă. Încearcă aici: <https://edpuzzle.com> și elevilor voștri sigur le va plăcea!

NEARPOD este o platformă de implicare activă a elevilor (inclusiv pentru elevii de liceu) în activități variate de învățare și evaluare interactivă. Este una dintre cele mai complete platforme, având componente din Padlet, Edpuzzle, etc., elevii având acces la lecții cu conținut multimedia divers, realitate virtuală, obiecte 3D, simulări PhET. Interacțiunea cu elevii se realizează prin intermediul unor întrebări de verificare a înțelegerii noțiunilor, a unor

chestionare, panouri colaborative, activități desen sau chiar jocuri. Elevii sunt implicați în activități sincron facilitate de profesori sau activități în ritm propriu. De asemenea, am descoperit secretele compatibilizării Nearpod cu Google Classroom.

Pentru mai multe detalii accesați: <https://nearpod.com>

Oricare ar fi preferințele noastre atunci când construim lecții și scenarii didactice, important e să ne gândim nu doar la utilitatea pedagogică a acestora, ci și la nevoile elevilor noștri, să selectăm doar instrumente de bază.

Recomandări pe care materialele digitale ar trebui să le conțină:

- oferim acces elevilor la conținut educațional eficient, care implică elevul în învățare activă și adecvat la capacitatea cognitivă a creierului; materiale video de maximum 5 minute (mai bine separăm conținutul în mai multe videoclipuri, cu obiective clare de învățare, cu perioade de reflecție, decât să includem un discurs mai lung);
- încercăm ca mesajul text/grafic (imagini) de pe ecran să fie complementar mesajului audio;
- evităm prezentarea de slide-uri de pe care să citim textul; oferim instrucțiuni clare elevilor înainte și în timpul vizualizării materialelor, îi ajutăm să își focalizeze atenția pe materialul prezentat;
- evităm să încărcăm ecranul cu multe elemente care pot distra atenția celui care învață;
- putem lăsa spațiu alb/nefolosit, unde ochii se pot odihni;
- oferim contextul în care elevii să poată oferi feedback pentru materialul prezentat;
- încurajăm elevii să creeze materiale digitale/tutoriale, să prezinte și primească/ofere feedback;
- ne folosim pe cât posibil de expresivitatea chipului și de voce pentru a capta atenția elevilor și pentru a-i motiva să participe la învățare;
- marcăm vizual/verbal ideile importante, folosind un ton conversațional, entuziast și autentic.

În concluzie, tehnologiile digitale sunt un sprijin valoros pentru educația incluzivă, contribuind la personalizarea învățării și la facilitarea unei interacțiuni mai dinamice și eficiente între elevi și profesori. Acestea oferă noi posibilități pentru evaluare, colaborare și implicare activă, punând accent pe nevoile fiecărui elev. Integrarea acestor instrumente în activitățile didactice zilnice contribuie la crearea unui mediu de învățare modern, care nu doar că susține incluziunea, dar și promovează dezvoltarea competențelor digitale esențiale pentru viitor. Profesorii joacă un rol esențial în ghidarea acestui proces, iar selectarea și utilizarea corespunzătoare a resurselor digitale rămân esențiale pentru a sprijini progresul fiecărui elev.

Bibliografie

- Dumitru, I. (2020). *Educația incluzivă și rolul profesorului*. Editura Universitară.
- Gheorghiu, V. (2019). *Instrumente digitale pentru educația modernă*. Editura Polirom.

- Johnson, A. (2021). *Digital Learning and Inclusive Classrooms*. Routledge.
- Jones, M. (2022). *Educational Technology in Inclusive Classrooms*. Springer.
- Martin, S. (2021). *Digital Tools for Teachers in Inclusive Classrooms*. Wiley.
- Ministerul Educației Naționale (2018). *Ghid pentru incluziune în educație*. București.
- **Kahoot**. Disponibil la: <https://support.kahoot.com/hc/article...>
- **Google Forms**. Disponibil la: https://www.google.com/intl/ro_ro/forms/about/
- **ASQ**. Disponibil la: <https://asq.ro>
- **Quizizz**. Disponibil la: <https://www.quizizz.com>
- **Padlet**. Disponibil la: <https://padlet.com/>
- **Flipgrid**. Disponibil la: <https://info.flipgrid.com/>
- **Edpuzzle**. Disponibil la: <https://edpuzzle.com>
- **Nearpod**. Disponibil la: <https://nearpod.com>

CUPRINS

STUDIUL DE CAZ	4
Prof. învă. primar Arsene Simona Georgiana	4
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile”, Ploiești	4
Elevi dificili	6
prof. învă. primar Baciu Elena Anca,	6
Școala Gimnazială Sfatul Vasile Ploiești	6
STUDIUL DE CAZ- COPIL CU CES	8
Bănică Dana.....	8
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE BĂLCESCU", MUNICIPIUL PLOIEȘTI	8
RECENZIE „ULTIMA ZI”-HELENE N.	11
Bobe Gabriela Nicoleta.....	11
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFÂNTUL VASILE", MUNICIPIUL PLOIEȘTI	11
Marea pasiune	12
Prof. învă. primar Boieru Mihaela Raluca	12
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile” Ploiești.....	12
DIFERIȚI, DAR ÎMPREUNĂ	14
PROFESOR, DANIELA MARIA BREAZU	14
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BĂLCESCU” PLOIEȘTI	14
Învățăm Din Modele	18
Profesor Chițu Ștefania.....	18
Școala Gimnazială Toma Caragiu, Ploiești.....	18
STUDIUL DE CAZ	20
PROFESOR COSTACHE RODICA MIHAELA.....	20
SCOALA GIMNAZIALA NICOLAE BALCESCU PLOIESTI	20
STUDIUL DE CAZ-COPIL CU C.E.S.	23
Diniță Daniela, profesor învățământ primar.....	23
Școala cu clasele I-VIII „ Sfântul Vasile” Ploiești	23
Cum trebuie să predăm astfel încât lecția să fie a elevului	26
Prof. învă. primar Dobre Florica.....	26
Școala Gimnazială "Sf. Vasile", Ploiești	26
Atitudinea profesorului în școală.....	28
Prof. învă. primar Dumitrache Gina	28
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile”	28
Cum se poate realiza integrarea copiilor cu dizabilități în școala de masă?.....	29
Prof. învă. primar Dumitrache Maria.....	29
Școala Gimnazială "Toma Caragiu"	29
ADHD (Tulburarea de hiperactivitate și deficit de atenție)- Studiu de caz.....	31

Dumitran Mihaela.....	31
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA BERCENI	31
PLAN DE INTERVENȚIE PENTRU INTEGRAREA COPIILOR CU DIZABILITĂȚI	33
Prof. învă. primar Gherasim Iuliana	33
Școala Gimnazială "Sfântul Vasile" Ploiești.....	33
Importanța programului de intervenție personalizat	35
Ioniță Daniela.....	35
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFÂNTUL VASILE", MUNICIPIUL PLOIEȘTI	35
Școala în care toți înseamnă toți - Studiu de caz	36
Prof. învă. primar Marin Mihaela	36
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile” Ploiești.....	36
TOȚI ÎNSEAMNĂ TOȚI, EDUCAȚIE INCLUZIVĂ - JOCUL MUZICAL	38
Prof. învă. primar MIHĂILESCU IULIANA MIHAELA	38
Școala Gimnazială "Sfântul Vasile", Ploiești.....	38
Metode alternative abordate în predarea limbii române elevilor integrați	40
Prof. Lăcrămioara Mîndricel.....	40
Școala Gimnazială „Sf. Vasile” , Ploiești.....	40
Integrarea elevilor cu tulburări din spectrul autist în mediul școlar	43
Prof. învă. primar, Nică Raluca	43
Școala Gimnazială” Sfântul Vasile”, Ploiești.....	43
Povești din școală	45
Prof. învă. primar Camelia Pristoleanu.....	45
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile” Ploiești.....	45
Integrarea copiilor emotivi în clasa de elevi la debutul școlarității	47
Gilda Schindler	47
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile”, Ploiești.....	47
Managementul calității în educație	49
Șerban Diana-Elena,	49
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile”, Ploiești	49
Cum pun în valoare un copil cu deficiențe?.....	51
Șugă Simona	51
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "NICOLAE BĂLCESCU", MUNICIPIUL PLOIEȘTI	51
STUDIU DE CAZ	53
Lavinia Udrea	53
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFÂNTUL VASILE", MUNICIPIUL PLOIEȘTI	53
CEL MAI FRUMOS FILM - HACHIKO.....	55
Vasile Adina	55
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile” Ploiești	55

Învățarea eficientă în școala incluzivă	56
Prof. Vasile Nicoleta Claudia	56
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Ploiești.....	56
O lecție predată zi de zi ,timp de 4 ani, de către un băiat cu tetrapareză.....	58
Prof.înv.primar VEZETEU LOREDANA	58
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile,, Ploiești	58
INSTRUMENTE DIGITALE ÎN CLASA INCLUZIVĂ.....	60
IVAN ADRIANA VALY	60
CASA CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA.....	60
Cuprins.....	64